

Tak máme to páře. Pětne 13., i když jen se stídes. Ale
nemůžeme prostě mít všechno. Jako první milovníci
dobrodružství si nechtáme odbovit hady a Phalgy až
do Ushnaji a první vezíme v bezpečnost celého systému.
Tedy alezon do Madridu, máme-li milovat se sebe.
Madridské letiště je konstruované přes půl Španělska a
mezi starým a novým terminálem se jede po dálnici.
Někdy máme čtyři hodiny času. Před desátem večer
se nalodíme do velkého tunelu (když jsme před tím
napřimovaně oběti cizáků v obudně dlouhé frontě
u odbovení) a jediná věc, co mi byla posítek 12 let
ve španělském Boeingově stroji, je neodbytná myšlenka
na naše hady. Jestliže to stihly mezi terminály
váas... Že je jíada moose letadla divočjší, mezi úřední,
je celkem známá věc. Mění známé, i když stejně
logické je, že čím větší bídka, tím větší den
nosí díl je. Záchody na bove stroje jsou v případě
surdalenci něco jako rejtan. Každý si jistě domyslí,
co se tam může tu bouděš. Vstupícím v naděch

50+ jsem valně nezdolal. A to jsme měli celkem
ledovou cestu. Ale dosti stenozisu.

Po pěti bezesné noci nás přivítal nádherný
úsvit již nad jihoamerickým pobřežím. Počátkem
nadváně nad tím, se přiletíme a hodinu dříve
(podle čísel na obzorobáči) schladil steward suchým
konkátováním, se je lední čas a tím pádem letíme asi
& dvacet minut pozdě. Navíc po přistání nás pilot
vypravil na dvůr a Peterson chvilu jsme šli na nějaké
předkové dráze, než si pro nás přijel krabaton a
pokupně nás odvezl na letištním terminálu. Příj-
lavili práci na letišti, ale vstupní letadla si veselé
předtím sama. To byla jistě nějaká škrtlá forma
střany a to mášho k tak malého času na přistup
to možná další cenné minuty. Vše se zdálo
obrátilo a když jsme dohlásili k bráně, právě
ji odvírali a my kam vletali skoro jako prví.
Jak to bylo. Některé naše kachy i nemám tuha.
Ale začali jsme na čísel "když se přiletí v Brno"

Právě jen v tom, co máme na sobě, významně různě
plánu. Jak se ukázalo po přístupu v Ushuaji, slyšecně
Babochy jedy celou cestu pitane s námi. Asi na té malé pece
"řhávé placi" něco bude. Bez nitony jsme prosti a
přímou potravinovou kontrolou. Slečna usoudila, že
by malé laborator, které před ní schovávala jsou jisté
plně nakašených pochoutek, zatímco v těch velkých
rancích jsou jen smradlavé fuselky. Některé pro nás.
Ushuaia je malé městečko, ovšem se dvěma letišti. Po
malé peči, dove informací a nakoupení lodních lístků
na Macaibo, ubytování čas blenutím po ulicích,
informacím dálnicí a kústbou v tomto mokesu. A utáíme
na odvoz do přístavu. Je to tak 15 minut pěšky, ale
slečna z kanceláře trvá na tom, že nás tam odveze bus.
No, třeba bude ještě nějaké přikvapení...

* Jak mi Petr spánově připoměl, musíme se zamířit a jedno
bunde. V Madridu v císařně u brány jí přehodil přes
operaadlo a při následném poudřisešmi u nástupu jí tam
nechal. Některé měl ještě před odletem bradbe viděmi,

Čekání nám vůbec nevadí, protože jsme na překrásném místě.
 Máme poslední odpolední slunce okolo krásné zastávky a my
 foliame v 106. Po asi 45 min. čekání se konečně objevil mládík.
 Dávila s námi i chilská policajka, která nám lushovala pasy
 a nechtěla se je, že nemáme víza. Takovou španělštinou
 vysvětluje mi, že nepotřebujeme víza. Měkam voda vyhledat a
 telefonuje a po asi půl hodině nám vrátí pasy a můžeme jet.
 Býrokratický systém tu jehtá neuvěřitelně, v kanceláři s před
 odjezdem jsme vyphili 3 formuláře, v přístavn jsme 20 min
 čekali až se vyphí všechny formuláře, pradá brána.
 Vyprávíme kolem restorace a Puerto Navarino. Uživili je přebně, ale
 celkem kvalitně. V restauraci vede podél pobřeží a vyhledat
 jsou panenské. Jsme rádi, že jsme nechtěli ledadlem.
 Po omě nám zastavili u hotelu. Jsme tu s
 paní s námi jen španělky, tak dovolíme vízno. Za pobyt s tělem
 a vlastní koupelna cha 330SD, tak to bereme. Jdeme si
 se na chvíli projít po městě, možná tu je nějaká cesta. Jsme
 rozhodli 4-5 devět hodině, vrátíme se do pobřeží, dáme španěl
 spělu a něco se desáté arg. časem jdeme spát.

PÁTEK 15. 2.

Jsme velmi dobře a máme spánkový deficit z ledadla. Vstáváme
 kolem ^{zde} ~~zde~~, vlny je polojasno a krásné úrodné. Puk nevadí a jde
 se ven na chvíli vyphat. V domě ještě vlnění spí. Přítalijme kochky a
 káždě vlně ^{fruchtáme} kde v malém bobříkem (která nechtějí na nás potěbovat)
 Před ^{zde} ~~zde~~ jdeme dle na snídani, vrátíme si čaj. Než se vrátí voda,

pani domaci volane a da' nani knedky a talirky. Snidáme z vlastních
sátob plus občerstvíme místní sušený. Páni a paní domou se mají
s námi konverovat, ale o naší chabou (quiltový záchon) s paněčkou
ho moc nejde. Dobalíme věci, chvilku si s chabou bavíme a nastáváme.
Něco jsme společně potopili, že cena je 33 dolarů za polov a teď po vata dle
33 dolarů za vata. Po malé chvilce občerstvíme platíme 65 dolarů, ještě
se dojdeme zaregistrovat na policii a v 8:45 místního času vyjíždíme
na nek. Projedeme městem a bez problémů nahřejeme silnici vedoucí do
hor. Projedeme kolem nádraží s maslonou a pak rovnou dopředu lesem
po silnici podél potoka. Po vata máme pětáku a čísto dle vata kón.
Samozřejmě se vata ho, jsem jsme vyjeli, ale občerstvení, je to
jedno. Páni bítáček ho vata haldce. Vata silnice, bítáček jsem
máme klaci, bítáček mátešti málka. Od místní vodárenské radnice
se cesta směřuje na turistickou lesní pěšinu, přes bítáček,
výhledy a hlavní bítáček. Měti jsme se vpraven - bítáček přes
lesce suchou mohou, nebo bítáček v bítáček v bítáček, ale vata
v bítáček. Vata ten bítáček vypadá bítáček z bítáček bítáček
cím dále... Prostě jsme zvolili nádhernou procházení lesem,
Co lesem, pralesem. Za to bítáček bítáček v bítáček bítáček ho
vata bítáček (-). Po vata bítáček bítáček jsme se do bítáček bítáček

jezerní Růžky, popadli jsme salánek s kavičci a chlebem,
napsali co se dalo a po krátkém odpočinku se dali znovu na
pout. Chvilku nás tu čekal po nocce. Naše dnešní dožítka
byly na nás stále ještě křivě cíla cívka a my si ji
vzpomali na bouři pěkně celou. Cesta se odvíhala s náhlí a
podél pobřeží jezírka celou krásnou jesířek s plnou
strmí vlnou. Tady jsme objevili nový typ báziny. Model střeška
ždá se, že i ten nejspíš má svůj původ v bázíně, která
dělá se na našem území. Tak už je to jen v obzoru. Ale i
tuto nástrahu jsme šťastně přebornali a před námi se bouře
rozprostírala jako delillo. A jako správná návní pláčka
jme také měli první vyběh místa pro strom. Což je další,
přes naše řádky se jen tak nítam neobjeví. Ale jeden pěkný
světý a nový pláček, který asi jako menší návně se tu
našel a my sledovali svůj hrád na ostrou mal jezerní.
Chvilku se jen tak poplábujeme a ooperičíme, pak je na
programu večer. Jen jsme začali varit, sesuli se a boje
kardáše a ukončili se námi přímo na stánu. Ale přesto
i om chvilu trochu soustavně, začali obličej kerem a

brny naší nácestě se kopečkem. Jejich stam je ~~se~~ lepší
světí a proto i jejich prostřední makroly uspořádí více míst.
Nocní pohoda byla tedy nachrazení a my v hloubi dojedli
sokoláři s kuchaří. Sluníčko sluní, vítr pofukuje a my se
povozíme a sázívalme. Pohoda. Jen na obzoru se volna vysvětlily
šedé mraky a a bože se připotáčel další podnik. A posadil rance
se náš stáhn, kakaí uvědomme... A včítě jsme. Našel si pětadvacet
pláček korek od nás. Je to sýrací a Curych a přijel hloub
samotářské náčítky (jábo asi všichni tedy bolenn). Ty mraky
s sebou přivesly křesťan dertě a nepřijemný nárazový úder,
který obzorně stane a machal náim bo v noci na nos.
Díky těm mrakům byla kabe v noci dno jak v rance.

A je ten další náim. Sobota 16.2. Stam přitáh a mraky se
pohybaly. Akjivaje se sluníčko a náblada vyřazení staryá.
Hesný čas, kuchtý a chleib s borůvkovým dšimem je ještě
vyfajřily a kolem dertě vyřazení. Je v tom krocha
vyřazenosti, protese dolůfch míst na stam je tu jak
šafřadme a kdo dno přijde... Hned na rozjetí šplháme

ještě než vyrazíme do svého domu v Austrálii, kde
máš po malé zastávce na ^{odpočívku na trase} pocení dobrou kanadskou přádelní
i výborný výhled. Ovšem v následujícím stoupaní
jím opět ustoupíme a do dalšího sedla získáme skvělý
pohled. Je tu nádherně, máme první výhled na
vzdálené jižní pohádky a přímo před sebou se již
nepropisí žádná vrchol. Písače Dikho de Karavino.
Pocení stále pokračuje a také pokračujeme, máme tu výhled a
pocení loveckého šeršiči. Na světě může být velmi krásné.
Je nájemní chvilí přiblíží výhled a také pokračuje harmonie
pocení. Je to nájemní a táhne se výhled. A má malý čas,
protože musí odlehnout v úterý (?), takže bude nejvíce přepřávan
děl, než na ^{našim} plánovaném úrovni dnešní etapě. Od nájemní
přiblíží se chvilí výhled a od severu kanadské. Balíme
a pokračujeme v harmonii. Při sestupu do údolí pokračuje
Lukla a Teplic, který ovšem dríbe byl del v Dečíně.
Pokročil jsem, že pokračuje a navíc ještě a podněto
města, dal se do harmonie. Poděkuje se tu již druhý
měsíc a asi ještě chvilí bude. Dal nám pak kipi na

Zajímavá místa, jež mám hlavně neodolný pocit,
že jeho delrodinná povaha hodnotí mnoho věcí poněkud
jinak, než přijetí konkrétního křesťanství a to jeho
výsledky by se mohly rozkládat přitahování různé věci.
Strávil jsem příjemnou hodinku s duchovním v mládí,
Petr dostal karimabau (jeho výška ucho) a zajímavý
plánek svého daru s vypracování orientacemi vodu,
peprali jsme si šťastné cesty a zamířili v mládí každým
svým směrem. Těkal jsem, že šel ke každému časné
za celou dobu jen potkal jen dva austrálany. A teď tu náš
klym. Během hovoru máš totiž před sebou nějakou
kanadsko-švýcarské síly.

Podle Emileových mála čerčených snáčí se křesťanství dál
do volnosti a občinně se křesťanství ..... Chvilkami poprvé
a je celkem sime. Na křesťanství srovnání cestu a musíme se
prodat nabýlým a snáčí se nepřehledným lesem až k
křesťanství. Těkal už to je naše, protože velmi závažně
vědomo do vzdálenosti několik desítek metrů od vody.
Uvažoval také jako nějakých potencionálních pokylov, které si

nejsem příliš šťastná, ale mnohem lépe se stará než
pocházím. Po přibování dalších učitelů jsme konečně
dostali to maximum dostupného učitelů - jenom Escondido. To chvilku
přetrávil medicínské střední učení suché učitelů mezi dvěma
hodinami jazyky, končí stranou od učitelů. Po druhých
dávkách úpravách stavíme stran a křídla se na nicím
nezůstává samotná. Ulice je krásně odvozena současně
kanadské francouzštiny. Miso, aby si to dva samotní
pláči stran měly nahoru a jenera, muselo se dostat zase
kady a rozšířil myšlenku suché pakylky, aby měli ten stran
vítěz také postavil. Oni také dříve přijeli. Ale na křídla
musíme upravit něco, aby spali pořad možno jině.
Na nějaké delší studium kanadčiny ale nebyl čas, protože
dovazilo palaponské počasí. Nejdříve krocha dlejte jako předem
pak křídla křep, křeped dlejte se smíchem, máimí, před dlejte,
křepky a také dlejte. Vámiti jsme v předstínce učitelů a
zabíráme. Před křepu pakem křepu ještě nestavil, tak jsem
si nemohl vybrat učiteli křepky. Před spaním jsme pak
věřili, když máim do křep vody do stran. Vzhledkem něčemu

Ležte v posteli, až má mnoho průjmových, což máš napotřebu.

Snadně jasně se zmanévroval spazek do pozice mezi kopy, ale
když máš stejné, probudily navléklé nohy. Můžeme si jen složitě
přát, aby vše přešlo. Nebo raději vůbec. ^{námořní obalmi žope} ^{ramičeně}

Dáno ovšem vše napravo. Obloha modrá, obalmi kopce nádherně
bílá. V náměm slunci (vše na jasně jasně nezáblesk) a na druhé
bílě umírají kopy. Stihli jsme to odpatit ještě před snížením.

Kanadám na druhém břehu boti, přehradby bílého vypravodi a
s vědomím tu nádherně přišli. Vě sáněm bílémi a jasně se
bez potání podívat spát by se jasně ztratila, alychom si ho
máti se slavně. A jasně před sebou na křídle a jasně se

stát. Pro im' etape má být nádherně snadná. Kanadám vypravodi
pochvilce a obidvac se přijme, do bdyi nastavené na jasně

uče suncim. ^{o sedle obalmi slunci obalmi + náhled na křídle jasně} Pro na pár měsíců kromě jiných přehradby
náš přehradby a obidvac. Přehradby jasně máš nádherně

jasně se vypravodi. Zlepši' boti se nádherně snáší. Jasně
bádrocc. Vě chvílec pochodu se obidvac jasně křídlo a s
přehradby přehradby přehradby na stran. Obidvac my, se snáží
náš přehradby křídlo křídlo, přehradby jasně dáš přehradby

18. 2.

Vstáváme opět kolem sedmé. Tentů je skoro ráženo a 5 °C. K snídaní
láta připravení směs mouch, sušeného mléka a rochy. U neděleho poka
nativního rohu. Na chůzi vyhodíme slunce, tak můžeme rozhodně stánu,
přičemž jsme spali na velké břeve. Běháme podru o vpravení kardinálky,
mouček, i když některé pástou objevenou dím, kardinálky rúna vyfoukla.
Zkoušíme přelít i stán, když alespoň skusmo navlečná místa,
kandy nála asi keč obrovití. Ta křivci pástou ve své mléčce má
okřídlen, ale nějak se jí asi jen přichytit. Uvidíme, jestli tam bude
as něco rozbalíme stán. Asi bude nepřesní, kdyžby už neprošlo.
Bez dativů přicházíme káline a s menší podrujím chlebočnickým přes
rameno se dáváme na pochod. To chůzi abychom směřovali, ale
cesta vede nikud, podle říčky, takže proste jdemě kálinami po
hrádku až k jezeru. Zata Tam ^{určitě} po poradě a mapou, kompasem a GPS
opět nacházíme červené cesty a vše je jako má být. Teď se začala
čas od času se po octan díváme na sebe, jestli se na obzoru
neobjeví ~~de~~ známí silněji samostatně jít. Zatím po nich není
ani stopy. Ale mohli tam být. Přicházíme několik roztrhaných
křídlinků, stahujeme kolem jehůba a až se nám otevře výhled
na jezero takto obklopení maderne kálenými (a také jehně)

(mohly) křivkami. Za jezerem začíná velká pětka. Značka má
nepřesně zakreslen do půdního svahu na hřebci a sedle Virginia.
Jedné přímé les s mělkými rostlinami na půdce, kde je o
sklonu kolem 45°, místy deplně o téměř lesce plochy, má
dávka sedle. A lesný pohled do údolí odhaluje další jedné správy
Nemesis mási dobrodružné samoty, pátele vyhraněných karmatane,
se objeví nad jezerem, ani se nedívá na město. Další přímé
stopy mási osvětlí město svou pozorností jako domy, po čem
slapeme a kofe se pravidelně napětí a odhodlaně lesme vzhůru.
Když o nějakých dvaceti vyšších mědru sji opouštíme pásmo lesa,
sedle se konečně změni na suchou kamennou stezku. Sedle
můžeme stoupáme do prvního palešního sedla. ~~První mási osvětlí~~
Když kofe ^{pro kofe} vyhlídáme karmatane, objeví se nad městem mělký
kondor. A násimá karmatane a obléká mási karmatane dom. Že
by potenciální měste? Po chvíli se přisunul víc nad údolí. První
mi vřiml mási karmatane, pohled, odhadujících jít by mi
chudná kondor s karmatane, nebo karmatane karmatane v kofe.
Přesněji se stal po suché a kamenné mělké plošné pros
mělké dalších palešních sedel. Je to dost utyčující cesta a

jetně tu fučí. Vlastně dost nepřehně a čím výš jeme, tím
nepřehněji. Ale naše vytrvalost je odměněna a konečně stojíme
u sídla Virginia. Počasí je k nám opět vlnitě, sviští slunce a
vyhled na moře je nádherný. Na severu je vidět polárská Ohrovi
země a přímo před námi jezero Las Guanaoos ^{+ velká mělká přehrázka}. Je přímo pod námi,
ale asi tak 300m a svaly jsou víc než skromé. Nepočtybně nás
čebá lahodný sestup. Ale nepodříve náhlá mračka. Vítr,
nevítr, je to hečboj a tak si navzájem vyhled a ~~že~~ sapidáme
na chlébema náhlém. Kni po obědi se na březích rozdělili
kanadáni. Asi se ještě baví tím skvělým bahenním vyhledem.
Zabírají se quoshimé. Jsou tu dvě velké nádobí pole,
dvěti vyhled škeřek (po kterém to jde skvěle), dvěti větší
kamery (po kterých to ^{už} také skvěle jde), to vše se skromem
vhodným pro stanování. Ale a trochu škeřek jsme
se dostali dolů celkem, doplnili nádobí vody se polínkem a
vyrazili jsme k největšímu břehu jezera. Stačil jeden pohled
přes rameno a bylo jasné, že kanadská říční síla bez dvěta.
Byli nádobí v průmyslu. S mírně škeřkami navědávost
jeme na pochodů pozorovali jejich sestup sání. Na největším

možná si je Petr rozčil. Ale dosti odlehle, máme před sebou
důležitý úkol. Jako každý den musíme balnat den nejlepší
státek pro státní, než k nám dorazí. Na nach přivodce
zhrdáme velmi velkým místem vedle rybníka a jezera a
vestupujeme a nejábov skobu medru² má k soustavě kolních
jezerec, kde se nají obryšná něco jako Hilber musí kaborišti.
No, je to podobná malá Hilber, ale po delším vahaání
a přebírání jsme si jeden státek vybrali. Stavíme stan a
posledních paprscích chesního slunečného přiblíže pácháme
hrygem. Taková bouřel v jítání studením podoce rozprovdí
keret a alespoň na chvíli sačeme smrad, kterého máme na čtyři
dny pochodu na rozdělávání. Petr avolil gradnější přístup a
mysl si máky. Po očistě je na programu večere. Je začátek a
varším, jsou tu baradání a ubíždí se krest se podučkem.
A ještě k tomu před námi přimo před jejich očima prastane máže²
kaldolavíčka. Taková podoce. Máže snaha klavil se jich nestavil úspěch.
K večeru máme dva pyřlity rýže, luncheon a odron omáčen chilli con
carré. Je to máže dobré a je toho hodně. Jítání dýžáme, domavé osamocení třetát
a postane si svůj stan hned za ten nás. Jítání 10 metrů na každou
stranu máme stan. Je jsme nezůstali spát v toho horního jezera ...

Je teď hostin a Peli se jede na chvíli pryč. Zlatá rakina máš demit
kendu se zatím nakáhalo. Uvůli ještě sedíme venku na suché kládě, pak
si vyčistíme ruce a definitivně emigrujeme do stanu.

19. 2.

V noci máš buď hubnoucí deště do stanu. Prší docela dlouho, ale
kdyžkoliv žádná příchody neznamenáme. Je by dva pruby stříbrné
pásky kapungovaly? Noc je asi takhle teplejší než předchozí noci,
termometr ráno ukazuje 10°C. Ze spavání vyletáme opět kolem sedmé.
Tentokrát Kanadáni vylehli dříve než my. Kendu je obou ráno, ale
postupně se rozjasňuje. Šeplí jako máš kraján u Torres, i my
jsme tuhle vají. Ale ta sdejší bařina ne a ne chytne.
Ráno balíme ^{prá} kapesní kamaštané kmiteli na cestě do nitoly.
Dnes se nějak kradáme. Poslední obhlédla místa a vstupu
dolu. Cesta vede nejdříve bařinou po břehu jezírka, pak
bařinou podél říčky a plyne přechází do bařinatého
hlubokého lesa. Podle stromy, kulaté borůvky a vají
miserná cesta. Humus maximus. Následuje chvilka
oddech na normální kamenné stěnce přes vyfialené
nitoly a stěska se nenapadne strání ve spleti cestiček
vystápaných dohledem. Černočerným, nitoly dutým.

Nebudu psát ať barastání, protože musím být každému
jště. Vradili se u moře a já jsem doufal, že v Torres
je nepostlání :-). Po jídle se rozhodli k návštěvě
finiši do města. Takže jsem se rozhodl, že dva hodiny
tam budeme. Ale máte štěstí kvůli tomu jistě. Takže
přesně podle svých slov, máme a dva
silnicářů v dodávce nám zastavují. Radoby na kobra,
my dovnitř a jede se. Za pár minut je stávkou uprostřed
města. Ten chlap s tím je, který by měl být někde uvnitř.
Při pohledu občas na každém 120, já na přístrojích
něčím nevidím. Jsem mi začalo vidět normálně
krajinu na obzoru. Když jsme se tedy vypravili a hyperpochybně,
vydali jsme se nejdříve na cestu, aby o nás neměli
starost a pak pro nějaké věci do hostelu. Vyšli jsme
tam kafe, snědli plátek a dozvěděli se, že dnes ráno
loď do Ushuaie nepojede kvůli počasí. Snad nádraží. Co
mám trochu trávi plánu. Bereme si s sebou a jedeme na náměstí
do turistického informačního, abychom se ujistili, že jsou

náhodný člun dnes nebude. Nebude. Až káča v devět.
A protože počasí se kalí, hledáme ubytování v hostelu Cairón,
od kterého by měl být možno odjet minimálně do Puerto Navarino.
Mají tu cokoliv té přepravnické firmy, takže to snad bude
fungovat. Jen aby bylo káča dobré počasí. Zatímco je
venku neoblíbeno, přání pár pohledů. Ale odejít počasí se
mění rychle a tak se pár hostů je po dešti a my vyrazíme
do více velkoměsta. Pošta má saviro, takže podnikáme
surovší poznávací obchůdku příslavní čtvrti. Při pozornějším
pohledu na město je vidět, proč dnes touté nejede. Vidu mad
kanálem se čimí a ulice mají pěkné bílé čepice. Nic pro
malý člun. Vracíme se na poštu (která kenderat má
oděvno), bereme si káču, se lavice dopisujeme
pohledy a svěříme je do pošty Unička pošty. Je prý
spolehlivá, takže ještě dajdou. Následuje seutaj s
konkordem, se kterého vycházíme na druhý pobru
úspěšně s úspěšným úlovkem místní měny. Ulysa námu
poslední důležitý bod dnešního programu a tím je večer.
Restaurace Dientes, do které jsme šli nejdelší

Protože je na náměstí hned vedle pošty) není se odt. &
rečar a k mámi je polevka a kuru s kuranolky. To by
směl ani nevidět, ale do osmi je daleko a náš hlácl
celkem blízko. V pizzerii na rohem máme více štěstí.
Pizza tu sice má trochu jinou krasotku, než m
má, ale výsledky je dobrý a rozhodně lepší. Jedna
rozdílná má pil naborec bohatě stačí k naší spokojenosti.
Než se speče, probíráme plátny na dříví tydliny a pak
ně si jen náhodně tu stavěnou horu opra na cpladce...
Vidla fici, ti jasno a Peda se těší na deplou prachu.
Zbytečně. Voda byla pryč spíš jen sláma. A tak radíme
se zachytit pod perimem, vyprávěn na ten večerních obádkách.
Čerstvých masa, sato pěkný měrné v teplém. A podal jsem
kanadany na cestě k hospodě. Jistě jedno a keptám se fích
na jačma. Utvrdně nechapu, si jome se vědámno nepředsavit,
když se o sebe pořád mračím. To mairadu (mém) se Peda
mavalsal prohlášením nafel úlovků a vyrazil sáma
za nejvyššími brfejsni, spoléhaje při tom na kvalitu

optika svého fotoaparátu.

EMIL EMIL.T@SEZNAM.CZ

Noe protáhl v kabině a našlo jsme se dočbali celkem bohaté
snídaňe, jejíž součástí byl i adezivní visící přilepovaný
karamel. Něco jako místní obdoba Nutely, ale chut ovi
velmi dobrá, více karamel, méně čokoláda. Po snídaňi
dojde na obvyklé vyplňování formulářů. Nejdříve pro
hotel, pak asi něco pro místní úřady. Převzeme to jako
součást místního folkloru a vyplníme. Našli se na oběd
místně známá restaurace a ve dveřích stojí Emil. Zdá se,
že na cestě kodi budeme mít společnost. Těsně po deváté
příjezdě ministrů, kardinálů a Karolíny, sato však
se šelkou od cestovního ruchu. Jen jsme se rozjeli,
uvě moime před sebou další formulář. Pro samotnou přísluš
lato jsme, odhad, tam a nebolit. Asi chtějí vědět,
koliká jsou tu různé události a proč se vypláči je sem
včetně poměti. Po odolání i tohoto papíru náš vůz má

uznání v zblitování národních krajiny na cestě do
Puerto Lavarrino. I když není tak slunečno, jako před
~~cestou~~ dýlnem, je výhledy povídat obzvláště krásnou praktu
spolybandho cestou. V Puerto Lavarrino plátně neobvyklé
čiký ruch. Přistály hned dva člony plné turistů a
imigrační úředník má ruce. Jeho kabinou dluží
malou kancelář jako kamn na horšce ruce a ve
dváři se nachází neprošitá upraz kancelářského
úředního vybavení. Když jsme i my charakteristickými,
sotímne se malodit. Nad kanálem říci silný vítr a
snově je ponežněl neklidnější, než posledně, tudíž
hoprá a plny na slun, háže obor se strany na stranu
ale ani máš, ani kapidána to to mlýny nevyváží (něco
přeci smesem, ne?). Bezpečně máš přivest pís domně vody
a upradil v ushuaric. Přístav je plný velkých úředních
parníků, kteří tu iduě podivně ruské lodě, až by
uplavit? Na úvahy není čas, jsmé opět vedem na
kancelu. Pas úředníkov, káck do kancelu. K měm

beranemému lidem nemáme vyplatit žádnou formulu,
sice se odbylo jen beranem do jara. A jsme volni. Losujeme
se o Emilem (jde spak do tábora) a vydatvame se hledat
močlu v Lupinas. Horke je rovnai dšim, ale umitřik
přijemne přetvapil. Cisto, kepla voda, velka kachyne,
zapletal mluvit nepřim. Těpeme taboly do křivice
a vyraime ma odhodit přehradu la křivici Martial.
Jako pravi masnati ni sverame radly sarkem az se
lanove a pak lanovkou kam to az jde. Teprve po vyčerpání
všech možností cizho pohoru načimame paritvat své
moly a po celkem odrom cestě se vystaráme se celu
křivice. Imine pak sašene, ustitame pak potok a
kura dšim. Spřitit křivice a křep je celkem příjemne.
Cizem odlanovky sestoupime po svyech. Poole mapy je
du tabova jikna stebla, tak ma 40 minut az ob
mista. Actolio byla vykazně siluě unacina, tabilne
jisme jaji sačadek minuli a vyrauli po jikni požárim
silnici do lesu. Kdyz se silnice semina v pšim a
da se vydrabila v křivici, pochopili jsme svůj vzpl

a začalo jít od začátku. Na druhý jaro se už vydávalo
a my šťastně pokračovali na kapele v Ushuaie. Cvičení cesty
uplu navrátna jako marná skláka mistickým lesem, ^{mal. pro řízení}
končila se a kabalila a s plánovanými 40 minut ~~byly~~
stano dvě hodiny. Pak ještě nekonečný pohyb městem
k obchodu. Poohledně jsme ho minuli a museli se
přesvědčit, že cesta má být. Nakoupili jsme maso a vyrazili
k hotelu. A rovnou do kuchyně a vařit. Sešli jsme
celé balení ^{500g} s kůrčákem a klobáskami omáčkou,
ani jsme se nevášly. Přijemně nasycení, vyřádkáme
o ulici vedle na internet. Chceme rovnou domů, internet je rychlý a levný.
Jdeme opět do hotelu, potkáme na pokoji spolubydliče Michela
z Německa, co ale žije v Chile. Dáme si hodně spíchu a jdeme do kuchyně
spát dříve. Mladíme se toho božského vína. Dnes jdeme spát až o půl 12.
Nato spolubydliči, jejich existenci jsme nedeštěbovali
a pitomněsi podivného cizího kavačáka, se připojil u
neuvěřitelně močím hostině ožalý jak snop, ani na palanoku
upléd nemohl. Nakonec se tam asi nějak dostal, protože
jsem ho na vlastní oči natá viděl spát. V hotelu. F. Chrápal

Po celkem špatné stravě noci (porád někdo dělal vinu)
jsme se dostavili na snídani. V nabídce bylo kafe, bageta
nakrájená na kolečka, máslo, různé marmelády a
samozřejmě karamel. U vedlejšího stolu vyprávěl metodo-
opici. Asi pořádnou, jak napovídala jeho červená hlava a ta
prádná pláňka je kloboukem ^{stojící} před ním. Anichtalal
s tím cizím od nás. První vyprávěl nezájmě, druhá je
dobrá, třetí, mikle ani šalinky modré. ~~to~~ Proto volíme
výhled po pobřeží u parku Tierra del Fuego. Starověké hrady
je kousek od hostelu, nacházíme ho podle mapy, recepčního
směrů. Už když se blížíme k nábojišti, mává má
má s metoliz. madhatně. Zviděl chlapek od firmy
Mi Destino. Přidal slovese svého řidiče, ten má šlápnul
a poslal do ~~kur~~ s informací, že se vypráví také na půl
hodiny. A opravdu, na půl hodiny jsme se rozjeli. S menší
podstatou kdesi ^{hostelu} popři, abychom našli dvě kousky.
Dál cesta probíhala ^{jeva ten městem desíť zastávky a my jsme podívali má} již bez náležitosti až k druhé partii.
Tam nám odlehčili odtáhnout prsou a po chvíli nás

naše seřazení vyložil na krizové cestě, samá bal
a samá. V oblaku prachu, jak jinak. Prohledli jsme si
prouť místní atrakci - fotbalového stadionu s pětanácti
jarními masinkami. Upadají kroky jako hrachy, ale
pumpují a vozí kamisky. Každý personál má slušivé
uniformy a byl by i jeden každý turist. Asi měla historka
že dráhy co dělat s místním nešťastkem.

Vydvíháme se po správné cestě až k pobřeží. Je tam určitě autobusů a turistů,
kaskáděme přivodit žití od "male 10 minut na pláž a na výhled" -
které byt turistický opravdu není pro nás. Na pobřeží je moře a na něm
malá dřevěná budka a poutník, prý poutka na konci světa. Turisté tam stojí
délkou frontu na rážku do posu a podobný pohledu. Uprostřed masovou
turistiku v rážce Bahia Encarnada a vydvíháme se po pěšce přesně podél
pobřeží. Pokládáme celkem dost turistů, ale bez se rozprostírá. Konec na rážku
si plíme kolonie smutků na sráze. Jdeme podél pobřeží, kolem několika rážek.

Moje má zajímavý odlehčený modro-zeleň. Na kraji lesa vidíme dva dravce.
Pěšine se všiml obdivně lesem a po pobřeží. Něco po poslední si v jedné rážce
děláme přerušit a pokračujeme. Půlka je rážková. Leska vede víc lesem až se
definitivně odpoutá od pobřeží a dojdeme ke dřívovému sídlnu. Zahrneme dolů do
oblasti evané Zapatia. Nechtěně plíme neobjevené králičky, to ještě nechtěně, že
jich dalších pár desetiletí ještě můžeme. Přijedeme mořt přes řeku Zapatia a
zakrme a hlavně náhle na hrani podobně rážky. Je tam od králičky posetávaná
háva, že to vypadá jako dobře udržovaný park či golfové hřiště. Přijedeme

obvykle se mávali soboty v noci (ale bentelka má máme naprosto) a jako obvykle spal v radech.

Pá, 22.2.

K. smůlka je jako obvykle kafe a bageta s banánem, jen dnes přibylý doplnky a uvařili jsme si borničtan čaje. Před desátou jsme šeloli, nechali batohy v komoře a vyrazili na dopoledním programem. Pedro má kněžní úkol do boje s mad městem, já si dávám experimenty den na internetu a v práci. Večer odpovídne se mi začala cizovat boleno a to, co křivalo, si mi vůbec nelíbilo. Takže malá jausička mi jen pro přeje a mohu jen doufat až uvidím až do konce naší cesty. Napsal jsem pár mefilitů, složil jehnětka na pracovní a best spimim strážky v deničku a cítoám v basketu na Pedro. A jako mi miš pomyslím stáji ve dveřích. Uživa' jen vplevid batohy a komory a vcházím na Zbirke. Zde se desaidáme nemilou novinu - náš pláček ještě ani neodletěl s Buenos Aires a odlet s Ushuaie byl odložen na sedmou. Doufáme. Takim besky vllatuzeme

Rumába naproboušili a brádemo kalyžet čas ve velkém, je
přel čtení, nice se mediji a my chyběšme lallay. Dnes to
kralo bohaly' lev. Nás led opit posunuli, kendožmal ma
přel jedenačten. Zdejší papuce lehu' saziž' shuker'ny' masakr.
Chlapet a informac' v'příkřel spánillay na naše anglické obrazy
a celkově vypadal dost uproseně. Tvrdil, že letadlo už je BA
odletělo a že tento čas je kuchařka. Uvidíme, jak řekla kvašná
kardička. A měl pravdu, lívák. Hodinám jsme páněšmni
shreštili v'patře letištní restaurace nad kalíšem dobre'
přilaměny (v'Pedrovi případě Lomita). Chas Hall ma zale
Nři povlaty maniaš, z'čehoš jsme odbradli jejích příšlůšna
k velké české roční cestovatelšce. Po marném čítání
na nicš jsme si po nejdrěli s'romi a pak hurá na bránu.
Letadlo přišlo i odletělo v'podstatě na čas, takže si
odmyslím' těch prvních osm hodin setavy. Let byl
v'blídku, měšic nadherne osvědčoval mraky potměšmi
a v'El Calafate jsme přišli před příšlůšci. Je úplně jasno
kato dopřím, že stejné p'čání bude po r'lyžetě dvošné.
Cherli čítáme na kalyžay, najitáme si kovi sa padle a

pracujeme do večera. Ložnice jsem puš' plně a tak spíme
ve slozákku. Pověsím dražší, ale nedá se nic dělat.
Před spaním, co ještě na recepci neukončeno vyhledá
ledovci na náro a šupo do kabanásm.

Co 23.2.

Noc byla bláznivá a slabá. Těch pár set kilačků na noc
je zkrát. Třebet dížole i na krasáry. Smidane - kyselá předel.
Na stollan másm přistála myšička a mášlem a dšimem
a košiček malarefere kyseloz. Dostali jsme siel púčkoo,
ale ty xichky. Na náro se musíme nějak lépe upravit.
Kousek po osme púčkoo slibenz' autabus a my nachatujeme
do soboli masové dušičky. Po osme japonstajich
rajistři dopodeme na vyhlídka, vyškupit, vyfotit,
jedeme dít. U ledovce Parito máme pár hodlin
na čimendu. Spolu se stobami dalších kuristů

hypnotizujeme ledovce a snažíme se to máj ma
dálku odloypnout co nejvíceš' kus. Aby to rádně
splouchlo. Bohužel, na celou dobu jsme měli vidky

rádostného prebúdnutého kľesopadámi. Keď otvorím na tri ma
máim papachaj' dvere autelusu a pódeme papalky. Keď mieda
je kľepto, keď mne murai, se ma volé nemám ródobaj.
Vyrchlesli se spataime vymyslet najabny' program na
sídra, shatimome plynosi beomby a kade' perimae zdejón
kambomaty odsmítaj' sypdat m'e, mež 320 pesos na
jedem kátek a jédimy' kábem' ho asi dítka, je beomadéjro
obrasem'. Tanlanjeme kedy na m'ebolékrať (co' se jísti
odkrati na bambovních poplatach) a pódeme nakupovat.
Nejdříve sítkejíní káfěsod, oped k kledovocím, jem
dentobarať kodi a smad kam kodi i m'jábai' saji'mapa'
proch'álka. Zjistujeme kade' možnoshi dopravu do
Torres a El Chaalkeu. S Torres jsou krostom polise, ale
kari v cestovse máim mabidla pitmon cestu (bez
oprudivocho přistupování v Puerto Natales), jem si
k tomu musíme koupit káfěsod. Cena se každem
kéměj' rovná ceně normálních autobusových lístk,
kade' proč ne. Nechalme si k' p'ojít plavon a jísti se
ovčeme. Příhodně vedle cestovaj je supermarket, mási

další zastávka. Za pochodu mezi regály vymyslíme
dnesšní menu. Vybraly parby s polentou a bak^uryem.
A na kůtra pořádná káseba, slyšom cestou nekupeli
hlady. Pak už jen krátký orientáček k hostelu, je
to blízko, než se začne rodilo. Hoodíme si věci do ložnice
(pětýpýj pěkibizák s ulatimí baupelvon a vachodem.
Za tu cenu to ujde) a jdemé vařit. V kuchyni se nám
dostává od jednotoh se spolubydlících instruktaže
k přípravě polenty. Zjednodušení je do stejné, jako
s instantní kvašou. Achse osolit, jinak je dost
bez chuti. Ale s parby a malými rajčátky celkem
ujde :-). Po večeři jdemé na too plameničku do
místelké městské rezervace. Bohužel, přišli jsme
po zavazacích hodine. Točimé by potvůrby alespoň přes
plot a vracimé se do hostelu. Zanimco potvůrčím
stranby svou škrabancí, Petu odvedl do pokoje odlišovad
naši spolubydlící. A venku se nám odlehová celkem
peřný západ slunce. Ale na pokus s potvůrem na nabízení

poslední dny svého života. Tam se spřelíná a předatmu šlechtě
Petrovi, aby uvedl fakta na pravou míru, jako vždy...

16. 2. 2.

A je tu další krásná námoř. 12. února na ranním námořní
vypravědání na celodenním výletu po ledovcích. Uložte se jasně
a vypravědání na město, vhodné pro větší komunistickou
akci. Jedeme do Puerto Benderas (či ještě se ho jmenuje),
kde má náš čerňák vyhledat lodě. Po příchodu se sáhodíme
do druhé dlouhé řady čerňáků. Brány přístavu se
otevírají a zastupují se dávají do pohybu. U malého cího
kontrolerů a přírodních parů a kubaňů. Kdo má má,
musí pěkně zaplatit kradce zaplatit 4 pesos. My platili
něco a to bylo myslím tak akorát. Podstoupili boděním
státní měřiči kůže (sám o kůže, takže má
co říkat), zatímco Peter, který si ~~byl~~ lypen nevěděl,
pochopili okamžitě se srozumitelností vlastní všem audicionem,
vymisli se se tím vším de lejna důležitosti. Na konci
měla náš čerňák plážová loď místní flotily, karamara a
"Que Vadis". Zabitíme si pěknou místečku upředem a

Čekáme na vyhládku. Vedle měřičům jeden opustil francisk
vasedl místo nejpozorněm Maloni a tak ho máme i s
představením. Francisk ~~je~~ je kulhad a rozhodněné vyjad
idala a jeho panický křis mím nepohn. Nakonec Mal kapituluje
a vedle si jímam. Převé včas, neboť led odváží od bráhu
vstíc jisté s křicem s ledovcem, jakmile náš ledovčí poutě
na palubu, bereme fotáky a vřívámeji orgie. Na obou
stranách je spousta nadhernejch vyhládku a studený led,
ledem se tvoří profukajíc jen občas vřívá s křicem
rozstavené lamely novich fotoaparátů. A pak přichází
první plavání ledovce, kapitolám ledem mich krouží aby jsme se vřívám
mohli vysytit tou krásou. Před polednem jsme přicházeli v
liché břežce a vyznali se jako školní vyhled k medaležimam
jezuru. Nestopad mimo cestu, nebehad, nehráct a
rozléskat přímožim. jezuro je pěkné, plavou po něm
byy odložené s cítě medaležimam ledovce. Druhým sážit
doplňme se lesnou rozkoš a dobře připravené svačiny.
Bagety obložené sýrem, salámem, majikty a na vrch kavič.
Příprava toho všeho pítahala srak nepidného mláouna.

Prírodné síce boli navonok o obed v niektorej restaurácii,
ale pri späťkone ceste na loď hovoríme, že obed síce je,
niektoré však v cene. Čo nám práce nevadí, my máme
dobré náčelní. Po obedě vsiechni súplaz do lodí a jedeme
ďal. Následne k lodoci Uppsala. Proplétame se mezi
brami veľkými jak barátka až k celi lodovce, je celkem
impozantní a ležce pole se káňne do stálky a do sítoty
přes celi údolí. Bohužel, kapitán si udržuje veľkou
bezpečný odstup a nepřipuje blízka, má na 500 mt.
K polaveni publiky vyloží lodníci pravidly bar ledu a
masobak to do chladicích kabelicích a do whisky pro
pravé jízerní ulky a baru. Pak loď zamířte k lodoci
Spagetini. Na rozdíl od předchozího, tento lodovec spadá
úspěšně údolím po přírodním úbočí okolních steb. Celo
je vysoké a kapitán se odvažuje přiblížit. Ani to
mu nepadá. Šest minut ubíhá spouště potopení
a po chvíli se loď obrací přiče k domovu. K mému
nervóznímu máš kapitán je nepatrně době sehnal z
přiče do kabiny. Ani abychom mu nastydli. Zbytek

plavby jsou tedy strávili v pohodlí mělkých sekcích
klimatizované kabiny. Po půstním hledání naší
autobus s Inamafese byly. Fotografie kusami, které
za velké pohodlí a dvojnásobkem v kabině a míru
se nechtáme bolet až do El Calafate. Podle posledních
oprávně na nás Pavel s Veronikou čekají v hostelu. S uzavřením
dokonali mnozí města klavírně vystupujeme co nejblíže
hostelu a krátký oběd cestu přiblížíme svinými
krokem navracíme se objevitelů. P+V pokračujeme u věku
přesně když se práce odplácení a kvalitě prohledky.

V hostelu hned domlouváme plán na další dny, hned už dva ráno pojedeme
na lodní do Torres. Vypravíme na procházku do města, P+V jsou z kladla celý
rozhávaní a cizí potáhnout nohy. Jedou do centra objevíme all-you-can-eat
kuchyni za pouhých 32 peso na osobu. Jdeme po hlavní ulici, P+V koukají
do obchodu se suvenýry. Vmákneme místní restauraci, ale mě nás nezaujme a
rozhodujeme se pro Termiti. Nakoupíme jídlo v supermarketu a Petr zjistí
v cestovce podrobnosti o našem výjezdu do Torres. Kolmá půl devátě jdeme na
večeři, je tam už docela dost lidí. Vybereme maso a přílohu byl dobrý, zejména
mám chutnat jehněčí a klobásy. Je tomu místní víno. Po večeři na kávu
po devátě odcházejeme. Venku je ještě seer. Jdeme se projít na náhled, chvilku
obdivíme a pak to končíme najednou. mají náhledu herty upravené a osvětlené.
Do hostelu se nacházíme kolem 22 a hned se rozbíjíme na přebalování. Spát
jdeme už před půlnocí.

25.2. pondělí

Vstáváme v půl šesté a moa se nám z plíšků nechce. Rychle dobalíme
batohy a jdeme dolů. Lácha je nejvyšší a stáhne v kuchyni připnutí mřížek.
V kuchyni vnárodně lonbu klavír tam někdo nechal. V 5:50 nás vyvedou

do ulice. To znamená, že se do něj vejeme i s batohy
(asi celá čtyři kusy s malými kabečky a ne klupka
nemádu nesoucí si vše včetně ostatků svých předmětů).
Vpadl nás v cestovní kanceláři kam po chvilce dorazí náš
pohodlný ~~autobus~~ autobus. Hledy se rozvalíme v sedacích a
jedeme. Vůně bolem je pumpa. Tedy step, pumpa je zelená.
Nepotřebuje step se smě, jak u řem, smítání nad stepi je
jetné, ale s autobusu se špatně jede. Ještě před hranicí
pachujeme u pumpy na hlt. naftu a trochu čerstvosti a
jak již zmíněná k Chile. A zpeme se. To aby nejeden
chilský celník neobavil naše velké oblasné kousky.
A je tu Argentinská hranice a s ní opět jak formální.
Načleští se jede celkem rychle. Pak kousek popojedeme a
jeme na chilské hranici. Kromě odebrání formálních
musíme doleci naše zavazadla k prohlídce. Před námi
stojí český autobus a právě nadšeně procházejí stepem.

procedurou. Když tak mladým čtením sledováním v
cestě přistane mi náhle na objektivu nějaká velká a
chlapatá muira. Trochu se tyče ale k vlně se nemá
vzhledit je tedy musí Veronika. Když přišel čas vrátil
překážka da procedura, jemu jsem toho černého pasážíra
spokojil, ale místo a ty se vznesla a pokračovala v cestě,
prostě se mlčky padla na klen. A to jsem si ještě čítil

trápy. Do Chile se vezmí totiž jídlo, tak darujeme smetanu, co jsme koupili
omyšlem místo mrazáku sýra, mlsných vypečených kočky. Dobláme balení
dovítí na publikum, Pinaři obžerá a zabaví i zabití s jidly, nastěhí je žem
zabaví a nechtějí potvrat. Balení a chleba prozeme. Po kontrole jdeme do
rediežního obchodu, měníme peníze, Zofia kupuje mapu Navarino, Pavel eváří
na pohledy. Přesedáme do menšího rozbitého autobusu a pokračujeme po
prašné cestě. Náš průvodce Roberto je hodně vyčerpán a umí dobře angličtinu.
Kolem silnice zahlédneme naše první lamy guanaco. Když jsou vidět čím
dál lépe je slovo jasno, jen nad horami je pár mráček a jehle. V dlouhých
každých se pohybujeme. Náš autobus zastavuje na vyhlídce, kde vidíme přes
zřetelně modré jezero hlavní město Torres de Paine včetně dominantních 3 věží.
Některá, hned kam všichni eváříme. Jedeme dál, kam je po celou silnici stále nic,
průvodce nám vysvětluje, že zde dřív byly lamí farmy. Další zastávka je u
jezera Amarga se zelenou vodou bohatou na soli a minerály v jezerě se pase
hojné plameničky, ale bohužel je vyplácní kůže a přitáhli na vodní tělo
část jezera. Koušel se žítelní jsou rozkvetli vyfocení okřídlených lam u silnice

A pak nás už číral újezd do národních parků, kde nás čekalo skvělé
s 15.000 chibých pesů, něco přes 500 českých borů. Když jsme se to došli
mapu parku. Tam se s námi přátelsky přivítá a přivede nás do
menšího minibusu a odvede nás rovnou, když nám přivítá obyčasně
vyplácen. Minibusem přejedeme po chabém mostě přes řeku Raine,
někdy nás pro jistotu vyvádí a podle mapy přes most, sám s
na každé straně má být 10 cm ne-li méně. Za řekou už ubíráme do kopce
po přesné cestě. Jedu ubíráme tempem směrem, máme i šesti lidí na
externí vyhledání či formální dopravu. Projedeme skrz obrovitý kraj
po levém břehu a dříve, než nás každý někde náš kraj přel
tedy přerušil vlně. Když jedu nás někdy vyjde i mega a
kudy, když kabiny dva kempy a bobem nahledu ubytování svého druhu.

Rozvalíme se hned u mapy, kde nás minibus sáčekal a
přibíráme každý. Už se malého do velkého a podotáz
slunce pěti pěti, vyřídíme šortky a tričko s kera. Když
ubíráme, maximálně se těmto na opalování a vlně
děláme neobyčasně ledem přípravu. Hotelový sachod
postavíme vodu a na oplátku tam necháme trochu
našich odpadků. (Když voda jsme nabrali v ústředí,
ne v sachodě, když snad někdo postyloval). A před
druhou se nás kárána meska dára na pohod. Pětina
pomalou, najdeme skrz hotel (odhad nás jímne)

vyhazují, jak podle divoké útoky, přes ještě kempový
most a konečně vzhůru do kopce. Masiv Torres nad
námi stáří v odpoledním slunci a my pomalu puvísone
vzhůru. Budoň je opět plně neložený a je to snad,
Napri ukazuje mišdy poněkud odlišné věci, než jak
je vidíme cholo sebe, ale jedna věc je jista, Cesta nás
porádná porce stoupání. Kolem nás ležer prochází
svěží dýchodci směrem vzhůru, jako by se nachumeli.
A také se se nachumeli. Naopak, lije - z nás job. Cesta
se konečně přehoupne přes vrchol stoupání a před
námi se objeví pohled do hlubokého tmavého údolí
plného náasné zeleně a borovicového v dálce ledovcem.
A někde v dálce v tom údolí je náš kemp. Cesta se
dine po mlouč nad řekou a pomalu tělesá ke vodě. Přijíme
chabu a káboriške a po další ^{dvou} hodině cesty lesem
konečně vidíme světly. Teďy první stary našeho
sytého kempu. Je tu celkem plno, ale nachatíme
si ještě místo kousek od náchoobu. Oprava, od náchoobu.

je tu jen jeden a občas vnitřní prouha. Jimak je vše v
sňohu. Kemp je v lese, starý pětání ulnádění na plátcích
mezi korymy, voda z potoka^a na to všechno dahlíši dřevba
vysmátých mládenců. Noček je zoharna, co nic si můžeme
přát. Když se slybujeme, vchůme se na varimí. Masová
smač a ryže, mňam. Pozdí večer benečně voličáme do yacotai.
Dávo nás čeká dusné vstávání v půl šesté a lampionový
jůvot. ~~Budite svoji seřady~~ Ajosa tu odporně vlekli
a kromě musky. Pořádáme na si před vstanutím program,
ale lapíme jen dvě min dnu.

14. 16. 7.

Budite svoji na dny v úplné vchůben hostině. Po chvíli
vnitřního boje se oblékame a stausem chleba v mošně
vzhláíme na moránu vhlédnout vyhlášené přírodní před-
stavení. Před i se námí blibají na svahu světlka
čelovek. Hledáme si nejbon vchůben cestu mezi balvany
a v horní části i nepasíme svědrem. Ale jsme tu včas.
Na východě sačiná dšon rudrouč ale vešs Torres jsou
sahim jen bledé stromy. Ani pod desetí minutách čekání

se do toho boječně přikochá opně. Škály nejdelší se srušují
a pak se na jejich vrcholcích odrazí první sluneční
poprasky. Jak se sklady jalo posouvá po skládce směrem
dolů, barva se postupně mění se sladě do téměř malé.
A jako ~~Barbus~~ se nad všem líjeví duka. Z lesů
fotografii se odpoá nepřetržitě cvakání spouští, palba
jak u Verdunu. Ale než se stihneme dostatečně přiblížit
je kousky pyč. Slunce vystoupilo nad mraky, škály
vybledly, duka se srušila a navíc začalo popraskat.
Balcanu předkáža a sestupujeme k jezzeru na smidání.
cestou ještě jako práz hrdina bez balane a Hany
spasím úvod jedné kráse v nesvástích a pak již
nic nestojí v cestě popídním salámu s chleberem.
Přišla se na nás podívat i jedna svědková muž.
Náležítě poslední, sestupujeme do kempu a po krátké poradě je
dohodnut další plán - najít se budeme vrátit a pak sítoli
druha. Válimi se počítá a dlouho, ale po lehkém obědi se boječně
rozhybáme a vypravíme. To se do stáje, bez batohu. Cesta vede

přehodně jít až ke japonickému kaberu. Tady sadou
do kopce, nejdříve mírně lesem, pak pěkně roste suchým
místem kopcem a naboree po suti a skále nad mořskou
V jednom zpeklitím místě musíme Veroniku trochu
používat, ale naboree se všichni dostáváme na výhled
skála nad údolím. Zdejší hlavním rysem je vítr, který
občas velmi ostře sáhne a pokouší se nás sestřít do
údolí. Když sváčíme na jednom příhodně postaveném
balvanem, můj máš spouště horolezecké (ani, ale rozhodně
spouště byl). Podle něj máš ke dobrému výhledu na
vzdálené straně Torres chybí ještě tak 2 hodiny chůze.
Protože jsme už skoro 3 hodiny na cestě, tuto variantu
zamítáme. Pojedeme ještě kousek kvůli krásně lepšímu
výhledu a, vyfoťme a vraťme se. Quid přebornostem o
penězích zpeklité místo, kenderal s mnohem větší
používáním. Pak už jde vše hladce a po dvou hodinách
jsem "doma". Většinou je to obvyklé - vrátíme a
přijme deník (druhá). Pět, který není plně spokojen s
kvalitou dnešních našich snímků a rád by si ten sám

rozpracoval, si namířil kudyk opět na půl řevson. My
ostadni se přijdeme podivat jen na spodní vyhlídka, asi
tak 10 minut od labora a proto smičeme vstávat až
chvilku před sedmon. ~~Ráno vstáváme vzhledem~~
St. 272.

Ráno bohužel vzhledem prozřítarim nepříje. Je sedakáno,
sedá obloha bez skaliny a jemní prší. Petr se přesto
vydává nahoru, zatímco my ostadni poněkud skepticky
o hodinu později kousek na labor. Naš odhad se
potvrdil. Je krásně a krásně světlé představení se dnes
konat nebude. Je vracíme se do kempu a varíme snídaní.
Petr se ubírá ke pravě kudy je prostráno. Po půlce balíme
a odvíháme se k pohodu. Až se máš dnes číba petana perce.
Poole mapy sleponi & hodim. A samalme sledjón časjón.
Sleponi profil cesty je celkem přitahavý a většinou mírně
klesá. Bohužel, kamni dást se neuklidnil, ale s drobnými
překážkami nás vytrvale kolháje. Uvážlivě prozřítarim
jsou chvil, kdy na nás státi sluníčko, ale zároveň i

part, které se jasně vyznačují. Po jarní hostině se
na myšlení celkem vypracuje. Kolem půl čtvrté zastavujeme
vzdálené kucemí řady. Jak se přibližujeme, hluk silně
a začíná se k nám jako společní tým přidávat temnější
dunění, charakteristické pro vodopády a jiné přírodní
síťky. Pak pokračujeme chlapci a motocykly roháma, který
mám s úsměvem sdělit, že řeka je prudká, hluboká a
nemá tam most. Při chmurného očekávání přeborně
poslední metry a za pátým leží řeka. Opravdu tu
nemí most, opravdu je celkem divoká a místy nešťastně
i hluboká. Kvaří se studeně. Také je tu spousta
dalších menších řek, které kličkují v labyrintu
menších prouků a snaží se najít nejlehčí cestu
na druhou stranu. Někteří bosky, jimi v kupačkách
(které občas vyplavou), drsnější tam kupnou v pohorčích
a pak je prostě mihle usuší. Sledujeme s Fedrem pohyb
stápníků a když dorazí Pavel s Veronikou, sejeme bus
po proudu, kde to vyjde na blidnější přechod a
psychicky se srovnáme před nadcházející bouřkou.

Ke velké snaze jsme spolili průchod "suchou lodí".
Také lodky pětice na batoh a kaps ob vody. Je ledová a
po pár kmocih máme mraki se před plavbech. Cestou
absolvujeme 4 brody. Pavel máš keronie batoh, takže si utije vodní vody
opravdu dot. Uho ještě hoší jsou přechody na boso po kamenech o kážim
katskem na abdech. Nakonec přechodíme všichni bez chůvy křivky a
prodáváme se křovím zpět na hlavní cestu. Vědu se strída drobný dešť
a katořens bez deště. U zelemon pravidelnost vědy když nastaníme na
svatinnu či pavu, račme přes. Přejdeme dvě více sedla a jdeme
po široké pohodlné cestě. Najednou se před námi v nížolí položí zjevné
dřevěné chatičky žito a pohody. Náš Kemp u "Los Cuerna" je zde, hurná,
má soba pleteme nohama. K recepci nám nabírá na 60.000 peso celou
chatičku, chutí voláme, ale obzrovují se modrá obloha máš přiblíží se
ke kempování. Podáváme vedle sebe sharm, Pavel o Vericon si rozplátí
večeři o 4 chodech, my si dáme čochovou polévku s vločkami. Po večeři
jdeme do horé opuchy a v teple židelný píšeme deník. V vědu se límon
dinné vody jako by tam ančalo nálevnicové přes. A smínil jsem
se na o karnadarsch. A Ano, lypli tu. Bohužel jsem dšuk
z druhé strany a pak jeden dšmí, takže je dnes ani vidíme
naposled,

27. 2. 2.

V noci nepláto přelo, protože jsem mocně foukalo, takže jsem

se mne nezpyal. Ale stan vydrzel, ani neproprstel. Ze by
ta magicka lepici pasta praci jen fungovala? Díky tedrovi
vylesene vas na vychod slunce. Ten dinstny mch prs mne
rozpozkal mraky, takze predstavim dnes lude. Chtame na
ludku jezera a sa nam ustavitim jako odmeneni nadherni
nasicekfu ledovcem na ..... a trajcimimi cirvanky
nad jezere. Smidame v jednotli jidelny, zase jednon a stela.
Stan petese uschl, tek balime a pred desatem vypravime.
Mame predstavu jen dve (podle mapy) nachim s balorem ob-
dalsiho balonistk. Tam postavime stany a pujdem na
romenski vzled do ridli umrti masivu Toures. Casem plam
ma osem brhlinky uz jui prichode do kempu a dalssi
masivna balya varime lehky obed a chystame se na cestu.
Veronika lemosi, kak jdeme ve trich ^{vedu ze zabovno, 10 dny ani vlnu} Paimoka p kade spjehoi
s balonikyran prajevy traveni, chlapackymimi ~~brata~~ vtipy
(rozumej prasecimky) a celkově uvolnenou atmosférou.
Cesta se propleta narozym porostem kerna podél divoké
řeky a neustále sterna. Svacime na vyhlidce pod ledovcem
ale jako chofle se šidné velhé ledopadání matorni.

To nám ovšem nalámek nepřechánilo. Je krásně slunečno a tak pokračujeme dál do kopce až k hlubokému korytu vyhlédlému jakým vodou. Nad horami se vynořily mraky a čas kráčí není nejlepší, tak se rozhodujeme pro pokračování uverai. Korytem uprostřed nás vyřídí do svahu a křehká řeka uvidíme. A viděli jsme. Chromý balvan leží nad námi, jehož vrchol měl nad lesy jak věže Torres a na který by se možná z druhé strany dalo vyhlédnout. Počasi nám přálo a po náročném výstupu, jehož závěreční poslední vrcholová pasáž prověřila veškerý náš směr a odvahnost, skanula naše vyprava na vrchol, kam (pravděpodobně) lidská noha dosud nevkročila. Náš pocit triumfu doprovázel občasná na varimí Omiera a jedna Tabramba, pozdravů našich vzdálených vlastí. A protože počasi se rozhodlo, že už jsme si našli dost a poslali mrakův sádkův, rozhodli jsme se pro balabický výstup. Cesta opět byla rychlá a bez události. V kempu nás sice nečítala sklená večer, ale útronná vše napravila a klobouk

připravila chaboua Jarom pro rovnou dobrodrušty. A to
ji ani Pavel naše dobrodrušství nevyprávěl. Visko ji
hočece uhlíčit mizde o samoti, aly se smel nechat
malšitě oddivovat. Umění z předchozí probídané noci jdeme spát
už kolem 21:00.

29.2. pátek

Pel vybere v 7:15 omrsknou situaci ohledně dalšího vypravení vyhledu
slunce, ale oboba je z celá bernadějně sedivá, tudž lere spálby do spacatu.
Vylétáme až po osmé, na dohazují bombi moříme taj a dáme si snídani.
Pavlemi snídali a ossem, vypraveníme přes krapaci smost na
další msek. Dvěřek omi byt "resivaty" a celkem oblohy. To
první plati jen kvašti, jak je také vyfsem, to druhé saapat
plati až smoe. Prvník osom bitometru k ješkera Pehoe se
protáhlo na tři hodiny (odejari oasy jsou počítati pro bízice
s malým badičatkem, normalni cíleček musí přistat 30%)
a před bodou obrázení parbur maldomi kab aborant na
obed. Po cestě jsme se badostičičím
pozorovali macucary 'desčery' matak, je jedna z mnoha kroužek
musek, které nás
v Jones pěti obrovsky
ledy' shodil svůj náklad na msta, abud jomni práve
odeali. Omim naše radod nemite mit dlouhé kvašim.

Na ceduli v střešce je předpověď a na stěna máme
navešti své dobrého. A aby toho nebylo dost, přišel
náš jeden menší děstík naproti, asi jako předkrm.
Když jsme bovske po druhé odnaučili od jehera, sáralo prach.
Dost nepřijemně. Ve spěšné se silovým protivědrem
celkem káňolba. Nastěsti to byla jen přehánba a se
hodinba už zase svítlo slunce. Tedy jen do chvil, než
přišel další mrak a vše se opakovalo. K našemu velice
stěsti vyšly ty slunečné bovske na nejlepší vyhlídka,
tak jsme z té cesty přešli jen něco měli. Na jezeru Gref
plavaly nádherné modré lavy a ledovce v dálece vypadel
mohutně. Strácha balivám, dřevití jome konečně ke
dvaké a táborišti u jebera. Mírně prší a vzhledem k
chlumrae předpovědi se dá těžko očekávat zlepšení, volíme
proto spát v chatě, i když přičítai pláze s plavoucími
ledem lába. Večer se objednávala do 5 hodin a prach
je už po sedmé, musíme být z vlastních záloh. Vážně
pod přístřeškem dřevitím s posledním rážkem oděvu

a procevi referuje sôta kústikom s mûstímim inueller. Jedem
k nich stouâl v armáde s rúsy, druhý je pûvodem Litovec,
prostê umeli kústky kôpe, než my. To uccírû jostê chvilû
vysedêlívám sady n kámen ~~u~~ jidélne a pûrû deník.

Prersonal niva, ale dèkuj mne nevyhodû, kústikam. Nakonec
balívû ^{idm 27} jedn spûd. Nûs jostê se jmenûjû Pûrma a jedn s
nûmûi sù jostê jistê dva Holandûnû. Nastêdûi sù tûsê jak
mûstky. A Kerûnûka chûjê jak Holandûm, Opava - kochûjûl
So. 1.3. ^{Holandûm, ce lûjê n Kerûnûtoy n postelû.}

Rûno je celkem pêtanê, sâdûjû lûjavec se melbonû. Asi
jome si to krásnû jostêi odbyli vûzûm. Pavel s Kerûnûkou
jedn na snûdûmû a my s Pedrem se lûdûjeme mûstikam se
sûdûjûm mûstikem. Pravoû snûdûnê sâmpionû, brû. Balívû
balêdûjû jê delûim dèhadovûim mûchûvûimû na jostêi a
jostêe na prochûzûbnû la ledovcû. Pocûmû jê spûd pomûmûlivê
a na vûhlû dèbûrêkû dûjê vûtr pêtanê sâdûrûkû. Asi jô
mûdûnê chûjûe de topce sâstûvûjeme na celkem jêknûim
vûhlûdû, jostêe, svûcûimû a dèbûbûhlûdûimû. Cûs tavûjû
a sâkû nepokûnûcûjeme dâûl nad ledovcû, ale vracûjeme se

de chabý pro babky. Před odchodem se jíme uvnitř
lehkou obědovou dvojjedličkou a v půl druhé odjíždíme
kolem a natváříme kars na jezero Petol. Cesta je
ovšem a masic nepří, takže se jede klidně. Po cestě
chvilku zastavíme se švédskou, která potkala naše dva
sotme kamráky na lodi ~~Petol~~ Fanda Avenas - švéd
je prostě malý. ^{chvilku káři, rodu káři} Po šesti jsme opět u jezera Petol,
stavíme stan a jdeme vyhledat nějaké dřevě. K
večer máme pátky s babami a nerušenými (ani) deus.

Věnujeme se velkým posílením přístřešků, kde je i obrovský spánek a voda.
Přesně, leč rušivé hbití, proto se hned po ránu přemovujeme do stanu, kde
táto píse tenká a Pavel pohledy. Zdá se, že se s ní už nikdo ^{ne} a křehké
přes noc křehké je noc pěkně jsme upaměti všechny snůžky.

Ne 2.3.

Noc upadla spousta větrné a plesavé, proto jsme s Pedrem
přistoupili k radikálnímu řešení a masovali si do nosu špunty.
Tím pádem jsme ani nezaslechli, jak se vítr udělal. Hlavní
noční atrakcí ovšem byl vzhled s Veronikou v hlavním poli.
Pak se jí, zdá se, narodily. Zbytek noci byl klidný. Doba

Ráno jsme se vzbudili veštra pětým vyjetím slunce nad f. korem
(i díky Paulovi a Heronice). Soudáme horokoplačky se salámem
(a s máslem!), sušičku, balíček, odcházejeme do přístupu.
Umole se začínají hromadit křákovodinci a předdesátou se
na dvorec spouští naše loď. Na kotlanárně je ovšem dostatek
místa pro všechny a když se tam všichni nachytají, vyběhnou
většina se okamžitě k němu na vyhládkovou palubu obdivovat
hvěz v namíra slunci, zatímco my sledujeme si nejdříve dříve
v bojiště čej a čoboládu (adama a s obsluhou). ^{Už se už v. vyhládky} Po přijetí ^{první}
střelby se naplněné obdivováním přírodních krás a obdivem
lehotného výjevu (nevím, jaký byl čej, ale čoboláda byla skuteč.)
přistavíme si mola v Puerto Puelo. Dva dřevěná baráky, mola
a prasná cesta. Jo a nachodky, jeden nepaný. Nechá se rance
se šitím urandy a jdeme obdivovat nedaleký vodopád Salto
grande. Zaslouží si to. Svážíme, obdivujeme vyhled na
masiv Terres a celá si ho užíváme. Cestou spatřila i
skupinová fotbal s použitím nejmodernější síť techniky (mám
na mysli Pedro d'Almeida cvičný fotoaparát). U vodopádu
se dělíme na skupiny. Skupina A, tedy P+P, pokračuje dál na

vyhled Terence, skupina B, tedy Veronika se vstoupila v pokladbu
a skupina C, tedy já, se vrací na venku k balení, kde se
kake vrtí a navíc se všichni nakonec se všichni setkávají na venku
a skupina poslední skupiny končí se vstoupila v pokladbu.
Sousedské kakež slyšou i vachtu, kteří evidenci kake citují
na odvoz a jsou při tom celkem hluchí. Navštíví celkem šest
příjímá jejich odvoz (a naše práce) - dva příjímá. Odměnou za
naše odjezd je následující nabídka organizace makabry
savaadel se stěhu východního kavaanu. Nebo pověstně
vidoucí stědy. Pět jich stojí doko, dohadují se, geoditující,
ale kakeby povíd léta na venku. Posledně druhého příjímá
byla ani ještě o něco lepší a rozhodne jim to dle kake.
Nakonec se i oni nakonec a odjeli. Puerto Pudeko ukáže.
Tedy se vplní, pravidelně role příjímáji sítarobusů a
druhou k vstoupit a dle se nakonec i kakeby dospělý
andolus do Puerto Natales. Nakonec jsme se i my dočkali
svého odjezdu. Po návratu se vstoupila máš naši kakeby
nakonec a jako se. Nejdříve do centra parku na vyhledy a

jak domů. Chtěl jsem prodejtali karibskou smetku na hranicích
a najít novou výměnnou autobusu, ale pro získání cestovatele to
nějaká píkařka. V Mexicose na hranicích přidáme jedním ^{vyhromu}
masovou kápnou a do autobusu bereme nějaké sušenky. Dnes
mne bude hladová. A byla. V hostela jsme se jedné hodiny v noci,
na recepci tam seděl cca Sandra i s tím anglickým mluvčím
člápikem. Rezervaci máme a tak se vracet na cestu do El Chalten.
Bohužel na 7:00, což je krásná tráva, chceme-li si nabýzpik.
Pakto k menšímu medrosuší a místo na 13 nám rezerv-
ovali tm, na ráno. Kresíme rezervaci, děláme novou (která
cošem bude uzjednána až se otevře kancelář), platíme
tu rezervaci (a možná budeme muset zaplatit
i tu novou) a po spoustě kradeného domlouvání jdeme
spát. Při chodu vidíme již ypsi američanku, ale
jsme rychle a za chvíli je ticho. Jen malý čtůz
bíse předou a v rohu chrápe nějaký Holanďan.

Po. 3.3.

Vstáváme až po osmé, smýjeme večerší spínu a
osvětění symbolickou smádní začínáme volit. Sandra

doma chum a v recepi je jem mila pani kucharka
co nemam ani slovo Englishy. Podrobnije sme si
a mi rezervace hostelu ja namada, vypristije nam
meny voucher na bus do Chaltemu a celkove si
stavele rezervacie - Nam porad, ze se nas moc
nada zabavi. ^{→ domkmit se o mi dal jen pias klungkunda, nastechi Pet upy - sedovi}
^{nikdy je jasno a kumy kyle} Dalkom se na nlovane skupiny. Ja s Pedrem
vyrazime na ter informaci (diverzuj, ale proveruj) a sicek
(byly skoro vadarmo). Nas miska vandoluse do El Chaltem
byla spavni rezervovana, jemi se nam za namul bus opravdu
nehali a deering voucher se musel det pred cofezolem
jednodit v El Chaltem, takze nic co bychom na nevedeli.
Aleppon, se pladime kncou jem jedm cestu. Pavel s Ven-tubon
vyrazili na ter pobavim. Nabozpili hony jidka, nance jpen
srad jeste deziro, mez byly ma vadalku. Onsem jako salaty
hrib program mali zabeda cele pecine kavre. Halaime ho
do sebe v pelednem tempu, protose cas se brati a autobus
seceba. Kycetka pdel naslonai jani hotelova kuchynioba,
protose ta skvelou otkava a barite vylila. Takova byl ho

byli besta s namacemou bagetou. Ale na náhlyz nem' čas,
neb je tu náš taxi (auto grande, jak jsme si objednali),
tedy normální auto s trochu větším kufrům. Stejně musí
jeden kadek na blůn. Na kermisáku jsem přinesl mace
do autobusu, odškrtnou si máš v seznamu a za deset
minut jedeme. Se autobusem kadek v blůnku cesty mlitní
příjemní, volání kadek a kadek kadek na zastávce se
odepí přichedim domáci jablčiny kadek z místního
obchodku. Byl vynikající. Po páte jsme v El Chalkén.
Nejdříve nastavujeme u strážci parku a celý autobus dostává
mapky (na nás nedaly, mněti jsme somnivas) a jedničné
plamenné šobem' od parkového strážce. Hlavní sestávame
zapomenat na svůj garbík, kadek vybovita kontrola
a lea. Pak náš autobus vysadil v centru. Pavel rezervoval
dada odjedu a tak musíme jít hledat bomy. Jsem tu dva
~~Ragunne~~
votni, bereme den jistí, profosi je blíz k situjóni vyhlídce
cestou přes město (u nás sestíci, ale kadek) nastavujeme na
malé osvícení u místní samalivárny, jedine cimetarog a
užíváme si to. To kermis je do kadek přes moad. Je tu

~~... a ...~~

hromu prázdno, takže máme z čoho vybrať. Vsklali
jsme si jedliú veľičku hovna, avšak na pätom mieste
sa videm (hovna byla božíská a dávno vysušene). Jsme
rozobraní, tak Pavel a Veronika odobrásej' božískú najakú
vino a brambúry, aby byla večer' parba doboratá.
A tá byla, s polevkou pyškľavkou uzduševkou oblybom
tého kureta od deda, kumpar' bagelka pak vino a brambúry
a na záver ešte plné kachičky s masom a se syrom.

Večer čekáme na jarní taniče a spoločne jeme spať.
Út. 4.3. * Z toho, čo bolo večer, sedíme v noci na zanimavých sen na celú
Všetom letu' božískú rozprávku.

Ráno ustávame na vyšoch slivce na Fidaropi. Pred sedmom
je ale kapka trávy, tak máme ešte chvíľu vstáť k obľube.
Keď sa božískú vyhrabeme na cestu, šero se práve začíná
rozsvetľovať. Pred nami je vidieť na svahú svietylko, nejsme
tedy jediní, baťo se štrábe na korabí' vyhlídajú. Avšak najem
nem' tak veľiký, jako na Torres. Nahore je päť vedcov a
jeden mladý pes. Avšak tá máš práma ocime sivého
vedcovate. Pak vychodem se ho námi nezabúti. Stavíme

kamenný státek a vyjetá dle. Tož dle toho se ak nic více
neděje. Na vyjechodě jsem pítaró cíváníby, ale morská Fideraze
je stále jen sedý. Sklím mu bchuzel hráben na druhé
straně nádi. Až kolem čtvrt na devět se na oběžnou prou
shrnem paprky a divadlo bacíra. Čviti jedíme a pak se
jedem podívad ještě nad jezerem, vzhledem na druhou stranu
kopce. Po návratu do kempu na náš císař' bacovní kence
se svedamí. Veremba se svatila. Smičáme, balíme, kedyjame
místem pekelnou jámu maskovanou se haditradem a před
dvanaictou vytráčíme kújepe jak káníž. ^{nenku je jasno, žetla jsou vofoluje} Cesta je ške drolný ^{duito ke} mšání
náky, alychom mti co smičat celí čtyři dny, a pak už
koncemí vshím do hor. Cesta je dolná, kíméní pochodlná a
podle původce by semela krad ani ten hostimý. ^{člověku měme} Zlákááme
to se čtyři i se saba'movou panou, možma' i dily komu,
se se Veremba ke bonci rosebchla na slušní tempo.

Kemp je poleprázolný, slavníme slany, dubyjeme místem
haditradem (je ještě o něco divočejší, než má v Chalčému)
a jedim se podívad k jezeru Torre. Cesta Torre se schovab
do mraku a pouda tu dost studená, takže chvilku jedíme

hromadně vybledlo

Podobně ohromná a děsná na koho se podobá? Kdo? Kdo? Kdo? Kdo?

2. pak se macerám. P+P jsem na dohledavání, protože se chci
přepít po nocích k ledovci. Veronika sešla do stánu a
já, jako obvykle spíš s kusem papíru. Před večerí se umyjeme
rozpuštěné nohy v ledové řece. K večerí máme hubička o kroměmetem a omáčka
Napohled. Mňam. Jsem unavení a jdeme spát u ledem dřevěný. Trubky
hor se ochovávaly v mrazicích.

St 5.3.

Čas odpočívání už je omě, proto máme, že výhled slunce je už v půl
deně. Ale přikombinovat jsme ho a vyhledali podle, slunce už začalo
osvětlovat vrcholky hor. Museli jsme popotíhnout na moře a to nám hodně
po ránu nedělalo vůbec dobře. Nicméně viděli jsme krásné čerňáky a i když
byly silně osvětlené, ale já chvilu, pak už roztáhly mělo mraky. Nejvíce
byly vrcholky v mracích. Těmper jsme si dali snídani a v klidu jsme si
stabilizovali. Mraky se rozpouští a slunce má rádně ohřívá. Seli s ledem si
levo keratiz. Kolem 11 vyjdeme. Díváme slavným kempem a že křiváka,
Sli voda fof odraz hor v jezírkách. Za křiváka rádně stoupal do
kopců, našli vřelou ve stím lea. Mraky nad vrcholky hor se začínají
rozpouštět a už máme banám na pozici, vyhledá a mraky Cerro Torre
asi se chce o nás rolovit. Vyjdeme kopec a pak jdeme krásným
lesem relativně po rovine a jdeme k velkému jezeru, kde se na břehu
ukládáme na otid. Bageta se odámem jsou moc dobré. Jen tam potřebné
foukání, musíme se obléci. Dví se lenošíme a pak pokračujeme podél jezera
a pomalu se nám začíná objevovat vrchol Torre Poy, ale úplně spítra je
v mracích. Pokračujeme podél druhého jezera a ~~se~~ ohlíží se nám výhled
na hory. Díváme se křiváka a z ní to je už jen škrabochem do kempu
v lese s výhledem na Torre Poy. Je tu už dost stánu, ale není problém najít místo

Podáváme stanný a jdeme na ležbu na postelku k ležbu Rides Blancas
Penta kabene tak ležbou přilhoditkou podél řeky a ležbou
přilhoditkou na velkých balvanech bočním útokem k ležbu.
DTP stačomjak mladi kochici přes potok a jdu si sahnout
na ležbu kory, zatímco já a Veronika prostě ležbou.
Když se chlapci dost vydovají, macejí se. Právě včas, aby
Pavel zachránil Veroniku se spárů dvou flintových
sněžáků císařů. Po návratu do kempu varíme berbelim
s masem a konverzujeme se sousedem australskem a
sousedem německem. Je z Frankfurtu, čím padem ssa' rbechod.
Po večeru upravitelne strategii na nocní najitod mfuši.
Zdejší hrpsaví obludky nám totiž uphlásily guerrillovou
válku a nocní útoky mpsongu si upřádaly sbody na
návem uplavem' i sa'slách. Večera pohryzaly obě plastové
láhve na vodu, které stánsaly v pedsinice, uphlodaly dírbu
do podlážky stannu, u sousedů šetřaly seřábí sušenky
a celkové se doujaji' drve. Zvolili jsme kaktusové věd do
stannu, do balobu a promíchad se špinavými fucebleni.
To by sloužilo i vodníto burela.

and ...
č. 6.3.

Naše rabatika stavila kápeč. Bajorníci myšlenku nepošli
naši chemickou obranou a pravděpodobně zvolili správný
cíl ve vedlejším křídle. Ze stání lezeme po pul šedné
zobátneme lehkou křivku a uprášime na hráben pod
Fiberepem na východ slunce. Císař má pořádný kápel, asi
největší se všech namích sypetní. Nahoru se obhrabeme
na svítání, ovšem ještě před hlavním představením. V
křídle najdeme pěšný skálov a jak to bádne. Obzor i stáby,
nestíháme téměř obrácet fotáby na obě strany. Právě
fotografické číně. Když je borečně hotozo, dáváme si
saskuzemou salámerou omídání na vrstev nad ledovcovým
jesírkem. Cestou do kempu jobbáváme posledním opozdilce a
poum mladence, kteří dorazili asi až s kóblí. Balíme
Círhas a joleme k jízereu Capri. Nastigáme si jětkou
návětrnou pláť, ovšem jen se sbaouráme do posledního
sákamu, viter se Siraje píváť hlúčmen parku Mojárisovúpl
děti. Ale vzhledem k úřaonému úhlledu je to jen

1-

kladna rada ma brase. Obratky urcite si pusit pro
cerkvi dleby jimo mezi mas a byl nakladi vecem.
Po hodince odpocinku bolime, pomemne s nechuti bereme
kance na saca a odchazime na posledni kousek mistni
anabatale - apit de El Chaldon. Tedy posledni pro Paula a
Veroniku. Ted a ja si jeste citra strhneme jeden vyhled
na kopce Tumbado, tedy pokusim se budou elementarove
nakladi. I dny dorazime do El Chaldon, obzeruji se slovesne mraty.
Pozdeme uci mesto ai do naseho oblíbeno kempu Confluencia, horu
kemp byl vchuz a cilrem plny, navíc nema by vyhledy. Rychle
stavime stanuy, ale panna nebyla na miste, kempu mraty se
rozsahlyji. Petr s Zdenou jdou do rity povest ralsadmi ovisu a
pak vyuzijime do mesta na vecei. V nejbliži restauraci si
objedname 4 stady. Pimnesli mam poradny bus miame
proasle, starnaki plabody s napravo baficnou amakou
berasitky a k tomu objednavym salatem. Amakoe je tak
dobra, ai kempu ihned dostla a jeste pod sporadnim
palovim mistniho stada jome si vyvadali dalsi porci.
Ktere se mam ochodne a s nismem dostalo. Cernocidu
mistniho stada kora mevalo dobre miso a Pavel
s Veronikou si dali sladkou kectan v podobě jablecneho

okřáče. Více je vyfimené lepší, asi moc na naše zrcadla.
Kobla z poplu je delší a spí se jen tak pod ním. To bych v
Patagonii pravda mčelal. Je úplně jasná obloha, hvězdy
vidět a v bráze vedle stann je slyšet škrabání myšiček
možiček. Půvily se jsou koláčky, ale nebudou to mít lehké.
Kolečky visí nymostřed stann pod stropem, pravá myšička impossible
Pa' 7.3.

Káno nás probudí Pavel Veremiden. Boli se a jedou do El Calafate.
Obloha je stále jasná a na Petra se krdě klací koblaan. Tak
krdě; ai ho vyhrál na rebelnou jámu. Imu, všechno je
jednou poprvé... A když už byl tak pitavě probuzený, vypráví
se na vyhlídce polil, sedímce já se úplně bohapusté
vátím. Když se Petr vrátil s bohatým náletem, otevřeme
naši první strážnímen každou cukrárenských vyhlídka a
lehce posmíkáme. ^{Už to nás mrtvé snidat a křivý mýšičky highodale. Boli je folk.} Mýši v noci nás veškeré smahy odstranily
a také jsme to my, bob se eye. Po snidani vyjítíme jidlo
jak bychom jeli a vyprávíme na vyhled ~~na~~ dohled Michel Loma
del Plieque Tumbado. Hody vršez 1490m, tak 10km od

El Chaldéan. Bude to nejvyšší stavěly vyhledat na masiv

Fika Kope, ledovce i celé Chaldénské náholy. Vyprávíme dříve po
desáté, venku je jasno, jen hůlka obolo čerá Jone se hali do mraku. Je teplo,
ale na rozdíl od předchozích dní fouká silný a studený vítr. Dobře
přistáplá cestička se ~~na~~ vine nejprve po louce a pak lesem. Mírně stoupáme
a užíváme si krásné výhledy. Po rážkách na provazní leplolu měníme
hloubku kalhoty za krátký. Ušli po poledni stavíme v lese na dřív -
pokrýváme v debuzerování posledních dní a máme časovou bagetu
plněnou kivičím a kivičem. O doplnění paliva jistěme dít, prohlédneme
na louce mezi travinami, ~~se~~ projdeme poslední les a vyhlídáme na planinu
bez stromů. Silný vítr nás přimutí vyhouť s takovou teplejší obléčím.

Jdeme podél zlatých náholy dít až pod samostatný vrchol, který tvoří
kroměka auti. Bez cesty sádkujeme na vrchol rovně po měkké auti.

Po chvíli objeví pěstáček, po které pokrýváme. Uváž je stále pěstá,
překrááme poslední kamenné místo a jdeme na vrchol. Cesta sem má
travla měkká 4 hodiny, poprvé se doobrááme pod čas uváženým na mapě
a v původní. Jaky jdeme až pěšce vyhled. Na vrchol hodně fouká,
tak se natvááme jak pumpky, sedáme na kameni, chroupeme vrcholové
soustavy a bohááme se krásnějšími výhledy. Po půlhodině se do vyhládky
narocháme, ofotíme oboli, zláta foti krásové panoráma a sponááme
se zpět doadi. Vemáme to přes v mapě natvášený mirador, ale se shon
byla vyhládky lepší. Dál nám to odsýpá a za měkká 3 hodiny jdeme dále.
Ušli odpotááme v kempu (mýji mise zase nenasýla), pak vyprávíme do města,
koupíme omáčku a celujeme do města a pak si do křehce dáme domácí čokoládu.

je opět nyní lepší. Tělu se ráno katedrovat a obzvláště se podíváme co se
mrazí, v kempu se uplácujeme ruce a pak mravně mrazí. Najít jsme to
přehled, máme dva plaváky plavky, každý máme po 1 kg, vzhledem
k tomu rozčerpání nám spíše dává cíl podle nejméně vnitřní problémy,
kavie to je moc dobré, dala jsme do něj mléko maso z konzervy, zeleninovou
směs a omáčku Portugalská. B. větu vzhledem na technické písemné dání a
čtení v Zoně Planet. Je docela lepší, v 21 h je ještě 18°C, asi dále lepší noc.
Spadla na nás pár kapel deště, ale většinou mohl být u nich.

So. 8.3.

V noci myšobona opět udělil, ovšem obzvláště bezúspěšně, jak se
mimolou moe. Jednou z těch podivných jsem jsem obzvláště
ořhlad je stann. Ráno bylo opět hezké, ^{na výhled slunce ale neobzvláště} i bohu mraků úplně
nezatměly. K snídani si sami šli, pak balení, podlehli
obhlídka místa a jdeme na internet. Cussem ještě během
snídani se o sami přišla rozložit odpisů svítkem, vadli
našim vaspivati, lišba přišla dát dobrá ráno a při té
příležitosti trochu prohnala jednu koutavou praci (on to
obzvláště byl lišba). Chtěl si utěšně strom a šel po svých.
mu, jsme vzhledem u protinození a tak jsou tu některé věci
plaváky postavené na hlava. V internetovém obzvláště mohl být

~~jsme se rozhodli a k autobusu přicházíme aborad~~ ^{100 stáček} ~~100 stáček~~ ^{konals' i fupud} ~~100 stáček~~
jsme se rozhodli a k autobusu přicházíme aborad ^{konals' i fupud} 100 stáček,
jsme před tím museli vyhledat téměř k hranici 1 LK. Vše
p v porádku a my se vezeme do El Calafate. ^{cestou dva měsíce a náročná} Celou cestu se těšíme
na jablky, botátě od babky bořimáříky na pastvě v poušti,
ale když tam dorazíme, botátě nemají. Ale i masová kachlečka
nelze špatná. V hostelu jsme ještě před Paulem a Veronikou.
Užijeme se a zamítneme konjela v prádelnu, když jsou
relativně čisté naše spodky, vypereme i sebe. Právě když
tam se spochy, Paol a Veronika se vrací a ledovci. Prostě
dobrotě masovými. Protože čimba' naplávákna odvěra'
ač v půl osmé, chvilku se popláčeje po městě, brabujeme
bankomaty, jakmile se otevřela brána roatyně obaerobí,
vstihli jsme tam. Zodili jsme lehký nelemínový stard, protožny
konverzací a pak pomalou ochudovánou pambou' a bufetu.
Mlaim' adrakel, tedy quib, přístě na radu pordeji. Také dítz
bomn, ač jehrádka se ještě nepropchla. Ale i na mě došlo. Pivo
^{a pilsněr sedm} bylo proudem a na závier sladka' Meča. Tak moeni jsem se
nacpal, ač jsem ještě vynechal dobřiky a del si jen samralimn.

Tak m^e bývalo jen se odvážet do hostela, padnout na postel a
klasičtě odřít se. Smad proto, že jsem se tak přičpal, možná
proto, že jsem byl k Chalceinu přespávající, nemohl jsem dlouho
spát. Na vedlejší palandě opět spal holanďan a opadro byl
někdo pořádal pochodové cvičení, které skutečně nosila
morvovaná podlahu. Forolováni do akce spunky to asi.

No. 9.3.

Spunky, mešpunky, noc nestála na moe. Někdy po půl osmé jsme
stáli dolů na smídání. Ani tentokrát žádná taměna - jen koláč
bogedy, kusy másla, trochu marmelády a bafe co bob vyfije.
Jestli to po scerejšer nemá hlad. To smídání začalíme, uyměrimé
si stany, přičkolíme Pavlovi pár chabnosti na odvoz domů a
jdeme curat do města. Zadímeo Veronika vláči Paula po
saverijech a děti mu vír v penězence, my s Pedrem se
poplakujeme po nátráči. Dívce to tu smrdí, takže se přitís
nezdránjimi a macime se do centra. Cestou ještě lovíme
jednoho ptáka kaluláha, který vyrobíva trávník před
mábl hodelem. Lidé i psi ho nechávají chladným.

~~vzhledem k tomu, že jsme se rozhodli vyjet do hor a už jsme se rozhodli vyjet do hor a už jsme se rozhodli vyjet do hor~~
vzhledem k tomu, že jsme se rozhodli vyjet do hor a už jsme se rozhodli vyjet do hor a už jsme se rozhodli vyjet do hor

vystupíme si krásně obklopení prvním (kdeon Petr sice bohužel předvočil) a jsme připraveni na cestu. Taxi máme objednané na jednu hodinu k hotelu. Pavel s Veronikou, v rozjiti nátejnými horečkami, málem nestihají, ale taxikář je v klidu, ačto dostatečně posobní a na letišti jsme včas. Poslední balení, naložení a Pavel s Veronikou míří na letišti.

Váš tam ještě nechtějí pustit, tak si alespoň fotíme jejich letadlo při startu. Zlývají nám dvě hodiny čekání a jeden problém k vyřešení - kam schováme tu rezervovanou letištní kočku, abychom měli s sebou vyšilova. Půj se v okolí Bariloche vyžaduje nějaká vzhledná karysomy a určitě má spadeno na naše pasy. Po chvíli nadějného vyhlídka na vyřizování dodání časového plánu se na obrátově u našeho letu objevuje první demorad - tedy opozdění. Sice jen pár hodin, ale víme co to je a rozhodli jsme se. Ovšem dnes se snažili a ke půlhodině byla opravena jen půlhodina. Po klidném letu ^{o pěti minutách vyjetí na horu} a celkem šetrným přistání sedáme před sedmou na letišti v San Carlos del Bariloche. Krimibus

po dešeti okamžicích a zachvilí jsme v centru, jen o
ulici níž od našeho hostelu. Jmenuje se Ruca Hu
je malý, trochu osamělý, ale čistý a celkem idyllický.
Skládáme ložnici a s jedinou místou starou paní, ~~teprve se~~
~~člověk~~ ~~pak~~ ~~se~~ je. Po příchodu hráíme rance ob-
pohy a jdeme si prohlédnout nejbližší bohoslužebná a
reálná pětina hospoda. Navštívíme jednu se zahradkou a
příjemnými cenami. Jště chvíli bloumáme po obci,
jdeme na město, místní paní mládež, katedrálu a
návěští a pak se dáletem vracíme do hospody. Zahradka
je už ve stínu a je trochu chladno, ale to nás neodradí a
objednaný oběd nás zachrání. Je sice trochu drahá, ale
jídlo je dobré. Cestou do hostelu se jště stavíme na půlhodinu
internetu a jdeme do posteli. Místní stará paní si chvilku
čte, pak zhasínáme a konečně je tu upravený spánek.
Než se oči opět budou chránit, za které by se žádný
dřevorubec nemusel obět. Okrývá se to míst, kde leží
ta mladá stará paní. Třeba ji to časem přijde, když se

obrátili na druhý bok, nebo tak nebo. Než se dostal chrápe
až druhé dno a během poslední abychy mě vyvolali.
Po další průchodě marného boji již podruhé povoláním
do akce spuntky (do usí, aby bylo jasno). Řekem je téměř
dicho a já usínám jak malé dítě. Zda se mi krásný
sex v nádherném lenga lese, plném dlabků a lžiček, co
mne přivedl do zdraví. Když tu někdo jasně vstane do
lesa banda kanadčanů v barokových košilích a začne
házet stromy a rosad dříví na malá boletá. Dělají děsný
nachod, listy utvořou a já se probouším. Ta děsná baba
poví chrápe a já jí slyším. Spuntky jsou pryč. To strašné
chrápaní mi je vyhrávalo a hlavy a ve tmě je nemohu
najít. Nebo se tím srubem prostě rozpadly na prátěch.
~~usínám~~ jsou čtyři hooding ráno. Co takhle infarkt,
nebo udusení polštářem, nejaka krásná dívka smrt ve
spánku. Chrápání stvátlo na síle, když venku začalo
svítat. Omollet jsem a vzbudil se až po osmé. Spuntky
se schovávaly v nejvyšším koutku pod postelí a byly
celé vyděšené.

Už si dá ráno sprchu, pod kůstkem deštná se spole. Na rohlík od Záchy mu chutjano
nevadilo. Je to podle kůstka. Zjistujeme, že v ceně je ovčanstvo. Mno se
nelíbí od Calafate - bageta s máslem, marmeládka, čaj a kafe. Zboždní
rohlík je v tom, že každý je ovčanstvo opicemi a hlavně jich ke
smích nesměrejí množství. Křáče mrdneme na internet pro hosty a
vyprávíme do města. Nejprve navštívíme CAB - Club Andino Bariloche -
místní spolek udržující cesty a chaty v horách. Dobrý člověk
má také angličtinu, ukazuje nám mořské kory, časy a zastavky autobusů,
počasí atd. Kupujeme dvě mapy a obdivujeme neochotně kam jít
v protější outdoor obchodě kupujeme bombu na vaření. Pak uděláme
velký nákup jídla v supermarketu včetně obilovin, masných výrobků.
Při jí plácení karton musí udělat pas, vypadá tohle podivně. Vraťme
se do hotelu, po krátké diskusi volíme variantu Pampa Linda, lahůvce
lahův, plátno, uděláme rezervaci na sobotu a jedeme na autobusovém
rastávek. Bus #10 má malé zpoždění, ale nakonec dorazí a není plný.
Platíme 5,20 pro nás dva a vše se vezeme. Bus není rychlý, ale slavný
na každém druhém rohu. Tato silnice je krásně domy s upravenými
zahradkami. Projíždíme kolem nádherných jezer. Jsou mírně neuvěřitelně
rychlou, plátno se umístí a nakonec to budeme správně. Vystoupíme na
pěšně upraveném náměstí v Colonia Luiza, zjistujeme, zda by nebylo možné
autem k chatě Refugio Lopez kam vede silnice, ale cesta je asi srovnaná, takže
mám rádnou jedinou možnost - jít pěšky. Po chvilce volání mezi Laguna Negra
a Refugio Lopez volíme tu první trasu. Kdežto jedné vyprávíme, jedeme chvíli
podél silnice, pak vstoupíme do lesa po lesní silnici do mírně kopce.
Jedeme chráněné skupiny a borovice zejména. Po hodině děláme pauzu na
oběd - masové pivo. Silnice se zruší už je v ní lesní pěšina. Předjíždíme
tři argentinské vozy, které přijely stejným autobusem, ale vyrazily dříve.

Obtížně se vracíme zpět k výhledu, který jsme měli před sebou. Na rozdíl od toho, co jsme očekávali, je to velmi příjemné místo. Můžeme si dovolit
něco odpočinout a vyčkat. Na rozdíl od toho, co jsme očekávali, je to velmi příjemné místo. Můžeme si dovolit

Pěšina se připojuje k potoku, podél kterého pokračujeme. Mijíme několik
nádherných kámen. Uprostřed je kámen velmi dobře označen. Houpáme velmi
povolně a u toho nám rychle ubíhá, po této vodě jsme se sami řadili, kde
začíná prudší stoupání. Nejdříve lesem podél každé vodopádu.

Je sice slavná, ale málo smoc nepotká a dává se jít. Zvláště
v těch dřevěných balvaních, které jsme nesnadně každý mrtvou
závěsť potkal. Cesta stoupá pěkně rovno, jak rovno a dává se
probi kamenitěmu svahu, který končí sešlema kámen dlebo
nahoru. A pak bezpečí přirodi. Některé tu mají vyčapné
serpentinový, kde to celkem jde. Několik v horní části má
místně veselé horní s kámen na kámen a dává nám poutat
se svou křehkostí, která ovšem pěkně těme. Za chvíli nám
kamíci na obrazem. Což je dobré znamení, neboť sedlo se
dělá. Jestli bousek a jsme tam. Přijíme nad jezerem Laguna
Negra (která je ovšem pěkně modrozelená). Podě nám se
v serpentinách podí tři bocty a autobus. Zabýváme si
pětáre místo na stran (i když trochu mali a dost prašné)
a stáváme. Hledat přílyček se podařilo nějak malý, se
má s cirkusovým předchůdcem. A vstup do předstíby
pouze

je jen pro pasáky, čímž se to bylo ještě méně, než samotná
Asi jako kabina kormiční lodi. Té co s mⁱ poslali lajtlau.
Nakonec svolíme uspořádání s batohy nprostřed, ale
mⁱšla je tam opravdu postavenou. Když se palydžane,
jeden má pláť. Fouká se koupá, koupá se koupá, i my
chceme. Podaří jsem chlapci cudný, porechal jsem si
knapčero spodní prádlo, jako dostačující koupací ubrousky. Člověk
nehamba Petr šhidně vysvětlil na své čbali holý zadek a
do vody šlehl holý jak psů. To rychle koupeli (za voda
byla dost studená) se sněžíme a je nám mnohem lépe a
čistěji. Po koupeli je čas na večer. Staníme naše elibere
nikoto s masem z konzervy a k~~mo~~stovon omáčkou. Jen
keleminba vypracováváme. A protože jsme minimálně sezrali
někdo na myš, je toho trochu méně. Po večerⁱ ještě
pⁱsemu dem^z, fotíme trouka a kolem desáté jⁱčkeme g^z
Všem stann je vážně mák místa, kupíme k~~mo~~stovon.

Út. 11.3.

Vstali jsme konsetz po osmé ~~čty~~ na k~~mo~~stovon a vyč~~o~~

se dostaneme na hranu hlavního klesání. Po pár
symbolických serpentínách k nimž slevka přímým
směrem stáhnulav do lesa. Na svahu se sklonem kolem
50° a více je to značně nevhodná uspořádání. Celou
vířivost opatrně pokusíme po pravém, hlubším
svahu mezi kerými lesy a boue stále v podobě
váže nikdy si to opravdu naitají a já jsem celkem
vděčný za své hůlky. Po mnohém sázkování a jednom
zonglárském čísle s lahví se konečně dostaneme až
k říčce na dně údolí. Okamžitě publikáme lehouč
výhledy a po dalších, tentokrát již pohodlnějších
klesání se dostáváme k osudnému dvojnásobku a našemu
dnešnímu nejvyššímu bodu cesty. Na barmetěm břehu
svisíme baída a plníme šaludky božden se rakámem.
Ještě krátký odpočinek a míráme v nefalšované
bambusové džungli. Opatrně se propíkáme bludištěm
chodit a vyhlédáme se ostrým kůlům nasrákaným
sepečylně myšobongem. Když se konečně osvobodíme

12. česicek vzhledem, nemáme žádnou výhledovou cestu vzhledem

vede po padlých kručimějících lamrech, kotouč prales.
Pomalu opouštíme les a jdeme po louce. Stanice ašby konečně dostali
rozum a udělali pěšinu sítěm vzhledem a ne kůlnu. Vněd se žele lépe.
Míjíme divoký rybník, lesní jáhody a borůvky. Bohužel seroína lesní
plodů je už pryč. Musí nám pro potřeby stavět spousta člnů
kvetoucích lilii a dubních krásněj oravčoujel rybník. Slunce do nás gane,
ale není moc vedro, protože občas fouká a je sňha 20°C ve stínu.
Překročíme nepřístupný sesuv oravu a dojdeme ke potoku v lese. Je
moc pěkný a překvapivě teplý. Už jít můžeme po sluncem rozechávaných
lamrech. Houpáme lesní proudeček podél potoka, mástěť je v tomto
lese hlava souhvězdí a není to takový supový prach jako na
potéjšťku oravu. Na louce se rozmínají a chvíli jdeme rovněm potoka
po oravě a už jsme u jezu. Byli jsme tu chvíli a božobolněji než
jsem čekali.

Chvíli hledáme cestu okolo staré les, ale ležka kůlny
a bez macity a dýramitu se náš postup zpomalil. Volíme proto
mnohem pohodlnější cestu přímo po plázi. Podle stopy nejíme jedinou,
ale přesto není v dohledu žádný delší úsek. Obcházejíme jezero až
ke jeho přítoku, ale po nějaké chvíli ani jasně. Batožky jsme
nechtali u jezera a hledáme místo pro státek, případně chajdu.
Míst na státek je tu dost, místo chajdy jen kamenná chajda, která
by se s přímou výhledem očerna dala nazvat bivačkem. Ale

Toho samozřejmě i hned využijeme. Nemí nad to, vysledit
svobodně horyžadek na slunce. S volbou pláze jsem navštívil
a odměnou mi byla pochodové cvičení po dlouhé měřičně.
Petr si pončil a pooděšel bonseka dít, bode plavecká hloubka
načínala u břehu. Ovšem jinak to nemělo chybět. Slunce
svítilo, vltň porbat (občas az moe), voda byla nadherně
čistá a celkem nesitelné teploty. Takto stavěte očistění a
osvětlení, trátili jsme si ke stann parit něco k snědku.
Poleška s noky a křesloviny podivné chuti (asi s pískem).
Následují čtyři věci: blachání a vychutnávání samoty
v divočině. Od chvíle, co jsme opustili námo stann tak a
odbočili na Tampa Linda, nepočkali jsme ničoho. Obzvláště
oceníji výhled absence bílýchých praelci. Od minulí noci
jsem vypalí do kásoly, takže bolyž se na obloze naáně
slabějším kříz, rozhodli jsme se trochu ponocovat a počkat
si na noční nebe plní hvězd. Obloha je téměř bez 11 makter,
podmínky ideální. Jak jemali ulživa světla, začínají se
rossvěcet nepobíre kž jasní, jak i další hvězdy. Občan

mapa je charakteristická už od začátku. Všechny mapy obsahují
další postupy a snažíme se rentgenovat hustý les alychom
sahle dle konstatování jehňů. Narně. Pohybujeme dle po
muzicích, poněkud více vpravo, než říká mapa a klesáme
na dno náhly. Místo, aly cesta pokračovala podle očekávání
korytem děrně nyzschlichého potoka, raději se sark ^{průtokem} děrně
seprostypnou lenou přímo proti skalní stěně na protější
straně. Za soustavného sarkování, sarkem jak myši, se
moderem až ke spádě skály jen proto alychom mohli hloubat
po náhly jehňů mezi skalka a lesem, nahoru a dolů, občas
s lezechy mi sloškami. Pokazde, když ná to upadalo na konec
lé hřky, alyví se další úsek hustý nyzschlichého, nebo
dolů. Nakonec jsme prošli podél celé skalní stěny, jak jsme
ji viděli z protější strany náhly, až ke místu kde po ní
stál malý potůček a nyzschlichého milky pářer. Sliáneme si
trochu vody přímo z kamene a slyháme po straně toho pářera
vzhůru do lesa. Ve kterém se naše doposud slabě sarkovní
jehňina sarkovala úplně. Občas narazíme na malou korytku
se smudrným mříškem, ale většinou se modrníme hustou

Kodle naší informačovní mapy tam kde máš chlíň cesta
a navíc je to jedná z mála viditelných orientacních
bodů. S hroznouí ležon úměrně hroznou i vytrav,
které používám pro průběžný popis cesty. Uzdálenost khraba
dvou kilometrů má jítme přes chlíň a prales nemá
báseň. A červená značka se také může vytrav. Vlastně
jsem ji od rána nezahledli. Nakonec, v moment nejvyšší,
zahledne ~~červená~~ vytrav sověty, tedy konku. Když se tam
se svým doprovodem, objeví se před námi obrovský
mračal Malin Mate Dulce, který je v této noci dle všem
kémisí vysohlý. Za chvíli nachážíme mračal, cestu i
naši oplakávanou červenou značku. A také políček a
pěkné místo pro star a konpalistě. A protože škoda je
odpočívání dle a naše moty dnes dostaly co proto, křídlování
Přes bopec se připleže nádra. Také jsme zkonstali, když asi
la červená přišla a dospěti jsme k jasnému rádivu, že ji
asi vedou přes bopec, kterému jsme se také pracně vytravili.
(mno škoda byla delší, avšak méně pohodlná). Ale

haleni, klávan, odchod. A pám ještě miki tím. Jakmile se slunce
vzhouplo nad kopce a opráto se do svahu, je po kime. Pěkně v
soutěkách stoupáme a bašna na jízci Cerra de los Cristales. Cesta je
dobře značena (patím) a schůdná, takže se hodimbi^{20 minut} masťopáme
smych odprásta až na vršek. Vidu pouka jem slabě a jistéstoj
naím masťopami pod svahem. Je jich tu hodně plno a přilís se
mlhoj. V noci schůzeme susedy a s posilecym seberedním
dramním k Laguna Cuelm. Po včerejší zkušenosti jsme se
rozhodli brát mapu jen jako pomůcku a držet se značky tudy,
mlhdy. Bohužel, cesta opět ignoruje albeu rozumnou trasu
je vrškem (jak je upanaceno v mapě) ale spouští se přímo
dolů kamenym kuloárem. La'buš. Značba musel dlouho
hledat, než našel obrnitější svah. Dolů naím to dva kime
hodim. A pochopitelne výstup k jevítu opět neomylně vede
tím nejprndším ^{včetně hustého lesu} co máme na skladi. Neštěchí jem bouzel.
Pod jevítem také kamsi miki červená značka. Riskujeme
a kašleme na ni. U jevíta je salámpauka se salámem
podivné chuti. Když si nožky trochu odpočinou pokračujeme

(Lago Uon). Jedno špatně odbočením nás přivedli na ještě nekomuniká-
bní jezero. Je to více slepá ulička, ale jako bychom je tu našli a
na hlavní řece nebudeme iracionálně daleko. Rozhodíme se na směr
a jdeme se směřovat. Opět s holým radkem, protože nikde není
ani rávač, nepočítám-li podivnou křivo, která před námi
přešla do lesa. Zdejší zvířena to má vůbec nejvíce popletené.
Divoce řijící se mohou přetrvávat, aby expozovali turistovi
na nějaký ten směček a domestikovaní "aduhapi", co jim mohou
stačit. Možná je to ten dlouhý odbočením, kterým mapy
slovní. Naše rozpisování nad plným číselným převrácením
divoké hlásky a druhého brhu jazyka. Zvlášť jeden z těch
ještělů měl kvalitu jazyka se dají říci, že jen dlouhodobým
přetrváním upudých. Naše odbočení od lidské společnosti je
hluboko odbočeno. Hlasitě konvergenční, přesunuly se bořitky
podél pobřeží až do míst, kde by podle mapy měla stát Repago
Papa Manuel (která jsme opět nemohli našim ostružinám
získat upadnout) a komise nám z dohledu. Nikdo však
z dohledu. To nějaké dobře, kterým jsem konstruktivně

váborná tlačkou od jedného, čerňoého karavince, se halas na
druhém břehu oval hlasitěji. Vítavání kontrola podivná, se
se hocty vypravily na pláň spáchat očídu těla. Vítané
rozpřelení pro dva šmiráby ubrání v lese. Teď bylo by,
kdyby od nás selžly přes půl jekera. Pakhle se dalo s jistotou
říci jen se je něžně ve vodě. Když smířela i poslední bočka
(asi je vyplavila jedna sedmá částka z našeho lesní), rozhodla
se přivést dít nám ještě něco na dolnou noc. Čerňoého na
besvitě se nježera mnohpetané jodi. ^{úžas chyběna podjím ledu ml. Tronador.} Jabo poslední udalost dne
proběhl děsivý masakar podavého a jiných dčičáného krasan,
kobery nás neopudil náš stah. A protože noc je vyloženě teplá
(celých 10°), spáta jaba děla to vše dobře přitahuje.

Pá. 14. 5. Ráno fotíme vycházející sluncem osvětlený Tronador, behněl jón vlny.
Peder se máno probudil na přední karrimatu. Před. Zda se,
se je den správný čas na mávat dčimí. Smířáme mřísti, balíme
pětání suchý stah (mora se lese nepadla) a v dalších mřelžbych
uborech uprášime. Jabo vřelý v jidenabě. Když dojdeme do
mříst, kde se jekera vyběhá jaba, nacháíme oficiální karrim,

~~at home, I am not very interested in the things that are going on in the world. I am not very interested in the things that are going on in the world. I am not very interested in the things that are going on in the world.~~

pro vondou a telefonní budovou. Tak pro čtyři sedící. Jestli
jsou tohle nějaké standardní rozměry, jak možná u jakera
CAF nějaká ta chajda stojí. Inu, jak řekl Pedy, nepodívali
jako se pod barůly básmem. Pár posledních fotek jakera a
Tronadornu a joleme do Tampa Lindy. Podle mapy máš nějak
němeč kilometrů vyšší dolů a část má vlnovnice madlyně
hurto. Začátek cesty nebyl ani stopy po dobrodružnosti.
Několik kilometrů celá byla cesta stále parbovito charakteru,
anečná bovožma usima na stromech, nebo alespoň klacky
v nyní vyschlých trávnících. Ale dobali jsme se. Jakmile
se cesta dostala až ke kraji údolí, v němž jsme zahlédli
stříčky Tampa Lindy, neomylně si našla pěkně prudkou
stráž s hucícím potokem a vrhla se dolů. Cudera proberže
od jakera do tuž je zelená, tedy "snadná" brasa, nebyl to
nový dobrodruž, ale měl malé satačky. K našemu velkému
slabnutí jsme takto barbovně sestoupili sodea 200m
a cesta nabrala mnohem sešidnější tvar. (Malem bych

smajeteček, ještě přivázaný mimo dosah matereho křídla.
Tato strategie se ukázala jako výsoce účinná a fotograficky
udělná. A tak zatímco Petr přišel kva samáčkem žabobolo
části vystrže dítiny svým chudovitým dolním končetinám,
me' spodky (i jejich drak) se do kontaktu s vodou dostaly.
jedna z nevyhod spíše kratších dolních končetin. B
přítodím, osušením, přivlečením a svašením jsme mohli
pokračovat dál. Podle mapy na byla Tampa Linda medalebo,
ovšem v cestě nám decretichy stop? ještě dva brody, jakad
maje opit nebca' (a my dospoime, se bca'). K našemu
velkému štěstí pravoúhla bcaata a tak když jsme se začali
vzdalovat od vody, oddělili jsme si. Ale ne na dlouho. Dostli
jme na krásnou loučku mezi stromy, ^{ide jim dím dím vstím} celou vedlo mnoho
vyšlapaných stek všemi směry. A snažba ^{se} pochopitelně,
opit vybratila. Na pomoc nám sudebrat přišla armáda
Celkem blízko se totiž oval hlasy' rěv, doprovodí tak
rodou, pobaloucímu meci, nebo něčemu mimozemšťanů.

~~na dovolenosti sa chystám ísť do mesta, kde sa nachádza~~
má deponiu odpadkov, ktorá je predám drahým odpadkom.

baníre nedobrych. Pomocí myšľa, horkej vody a prírodných
rozponitidel se alejoni čiastočne zbavíme špiny a smradu a
užíváme sa ľahkú prácu. Hospoda La Campesina je hned
"za rohom", vypadá úhledne a cenítko neuveriteľne levné.
Byla to sice najaka' roľnícká denná oblasť, ale i keď
ceny byly dobre. Jome ku pivu, personál si máš trochu
ndivene pohlika, čo sa chceme v hospode v piat deviate,
ale jako pravi profesionálne máš usadiť a začnou obdivat
salaťový bar. Večere byla slávča a každý jome ^{o 22:30} odchakeli,
začínala se restaurace plnit normálnymi hosťami. Osobne
jopich zavrela spal s námi na jebaji. Keďže jome se pútkrmak
s babočky, měl pútkrmak. Nežoby pred naším odchodem ozil a
keďže jome prišli s večere, začínal pripravovat grilevámí
pro sebe a toho sympara. Do postele ulehl nežoby po sedme
hochine ranní, smrdel pútkrmak a chrapal.

So. 15.3.

Předpověď počasí se téměř vyplnila. Prámo je venka polojasno

hromadné mŕtvoty, farma, mŕtvoty, horok, mŕtvoty a mŕtvoty
mao ogorakim, kochok, kochok, kochok, kochok
a mŕtvoty celkem silne dŕvo. Kŕmimě ma s bytel kochok na

Cerro Cabednal, protože mchal lndi stejne v moraku a mŕtv by
ma's asi sloakt a kŕbene. Nehledě na to, že lanoska asi
za kochokho počasí jekodid nebude. Nahradim program je
plataim se po mŕstě, focim na kŕbu jekera, mŕkypovim
suvemym a ^{in cadyly} chpŕim lŕba. V hoskelu napisim poslednim
emajly, sabondralyji tŕ na stopu mŕsoto se kochokmych
nevisi a tak mŕjŕt se pomalu jekovim dne m as to jeho
lŕlani udŕstŕti. Tŕm mŕstlim jekodim jekŕt kochok,
samozŕjime. Proboz čas je gromŕta, sedim v hoskelu v
jŕdelnĕ a kŕbyim ho (den čas). Pedn se mŕi mŕkŕimĕ
jŕat, jako "Maŕte vegetarimŕstŕ jŕlla?", jŕjŕdnĕ "Jŕkŕji,
nemŕim hlŕd.". A kochok se ŕel chŕid, abych ho nemusel mŕchd
na kochokhu jekodim. Na vŕŕim jŕm si vybrŕi restauraci

"El Boliche de Alberto", pŕtoz v Lonely Planet vybrŕilŕi velimoch
jŕjŕch obŕŕi. Vybrŕimĕ ŕz kochok jekodim, aŕ kochok nejŕme kochok
jŕmŕ. Vŕntu jŕm a kochok si kochok gŕkŕŕy i kochok ho mŕmĕ jekodim
K mŕŕim jekodim jekodim v hoskelu jekodim plus a kochok po mŕŕim
jekodim se kochok vybrŕilŕi v kochok kochok na volnĕ stŕly. Jekodim si
jŕjŕdnĕ Bife de lŕmŕ (dear z kochok) a jŕ mŕŕim Bife de chondŕ.

Na mostě jsme ubili přes 20 minut a pak jsme na mořem
přijeli donesli dva obrovské pláty masa každý kolem půl kilo.
Láda dostal hromadu vařených brambor, já kupa zeleninového salátu.
Maso bylo vyčistěné, celá stěhova byla jemná a drážka, prostě
pochoutka. Pak jsme si tu řadu na hovězí naležili vyčistěnými a
vzpomínali, co všechno jsme v Patagonii zážili. Do hotelu jsme se
dokumentovali o příjmu bříšty něco ~~23~~ 23, vudu už nepišelo. Náš spolubydlící
se zrovna šlechl a chystal se na další noční tah, ale já jsem se vyčistil.

Ne 16.3.

V 6:30 dorazil náš spolubydlící a půl hodiny na to nás budil lába a
poděl. Pak nemáme pro večer žádnou věc, lába a snídani si připravíme
a sejdeme do láby. Dobráme velkou lábu a kolem 7:45 jdeme o ulici
někde kde jsme si věru objednali odvoz na letiště. Dohazovali jsme se s
mladým náhama, snad to pochopili. Podivám se ještě k lábě, ale ani tam
nic dělat. Nedá se nic dělat, zastavujeme si malou kávu
a mléko, snad nám bude polehnutí 50 peso dávat. Tenkrát je polovina a
začíná snít. Město je překvapivě plné lidí, většinou mladých. Díky
mimořádnému provozu jsme na letišti zůstali dvě, kávu se zastaví
na 31 peso, spolek domluvenému odvozu usetřime 2 peso :-). Na letišti už
něco, všechny přepřít jsou zavazovací i když do odletu je méně než hodina.
Pak si všimneme, že všechny hodiny ukazují 7:30 místo 8:30 a já si
vzpomenu, že se vlastně tento ústřední měřil čas na řízení. Naštěstí jsme tu
o hodinu dříve a ve dle. Tenkrát se začíná rozednat a objevil se krásný
červený, které fotíme. Konečně se objeví přepřít, dostaneme boarding
passy až do Madridu, lába nadu odletu je do Buenos Aires, přelozá tam

Mr. Maxson will take 20 minutes to get to the plane - in the morning
before 8:00 AM

musí přejít a kontrolně na americká letiště. Projedeme kontrolou
a pokud nemůžeme platit odletovou károu. Vylétáme s minimální
způsobem v 9:40. Letíme opět letadlem MD-80 se společností dushak, ale
kontrolně dostaneme lepší jídlo - boží místo nevyjasněného kousku. Žel
je klidný, vrtulník je jasný a v plánu a v BOE přistáváme kolem 11:30.
Nestojíme u dvířek, ale kousek od dvířek, který nás nechce dojít přitý.
Kontrola je docela vedro. Zjistuji, že ministrky na druhé letišti žerdt vědy
v dlou, další jede v poledne, by. ca 10 minut. Chlebo by to, aby nám
vyšel bytoly mezi prvním, a rával se stal, než bytoly vyšel žito
nějaká nová samovrsto. Lodič byl kousek od nám. Bychli platíme kousek
hltý a jdeme do autobusu.

Z minimálního se vybalabal dezertní
dospělý autobus, který má's jedním nastávkem u své polceves
by protáhl přes Buenos Aires na druhé letišti. Nástěsti je
nechle a provoz je relativně slabý. Přesem o největším volném
příjezdu se nada mlubit. Pak by to asi vypadalo během
dopravní spícíky nechi ani pomyslet. Cestou sursivě podíme
na obě strany, abychom si se ke vyhlídkové jízdě také
odveali památku. Na letišti. Eacize si vyžkejíme pitobití
obvklých front při odbravení zavazadel, placení baeg,
pasové kontrole, na rentgenu, místně jsou dvoje vrstvé.

občasné se do násse gaje a. m. a postupně ...
+ pírky plněné moserem. Když si prohlédneme odletovací halu, je tam
hrozně moc dubů free obchodu. Nachopovaná do letadla má začít v
14:30, už se roztou fronta, ale pak oznámí, že let bude o hodinu opožděn.
Nachopovat začíneme v 15:50. Máme místa vedle v řadě 49 (261).
Letadlo není plné a máme štěstí, že na dvojsednáci sedíme jen dva.
Po nastoupení ještě asi půl hodiny čekáme až nám dohlédne palivo,
v letadle je nesnesitelné vedro, můj teploměr ukazuje 34°C. Nakonec
startujeme v 17:30 místo 15:20. Na přestup v Madriidu máme
8 hodin, takže nás to nevráží, asi hodinu po startu dostáváme snížit
a navíc na chůbách je moc dobře. Venku je jasný ráj dunes. V letadle
obasmon a my se pokoušíme spát. Protože kousek za námi sedí pavíán
(rovněž malí dítě) a občas kve žal pavíán, nasazujeme oba špunty
do uší.

Po 17.3.

Přes po druhé hodině, resp. ještě dřívější, časem se v letadle rozvíjí a
servisní chůba mňkání, Venku se náčinně rozedníval a my jdeme na
přistání a přistáváme v 8:30 místního času. Uprostřed osvětlení jumbo,
kde stovka nás nevráží, keda se násich 3 světel šlo ovládat jen jedno a
se tři odhřel na sluchátka fungovala jen jedno a to povze když šlo
mlkon sikon raltatit na kometor. Naše obzora měla před námi měla
celý obrat do červená. Jme na terminálu 1 a víme, že musíme

na terminál 4 autobusem. Ušli jsme k zastávce a pak jsme šli do autobusu. Na terminálu 4 jsme se setkali s... + prvního jízdního lístku. Naše se předložila oddělení... a pak jsme šli do autobusu. Na terminálu 4 jsme se setkali s... + prvního jízdního lístku. Naše se předložila oddělení... a pak jsme šli do autobusu.

na terminál 4 autobusem. Ušli jsme k zastávce a pak jsme šli do autobusu. Na terminálu 4 jsme se setkali s... + prvního jízdního lístku. Naše se předložila oddělení... a pak jsme šli do autobusu. Na terminálu 4 jsme se setkali s... + prvního jízdního lístku. Naše se předložila oddělení... a pak jsme šli do autobusu.